

Toivoa haudan takana

Toivoa haudan takana

LUKU 1

Mitä kuolema on?

Kuolema on ihmisen suurin vihollinen, ja kaikista ihmisen käytettävissä olevista tietolähteistä vain Raamattu antaa meille varmaa tietoa niiden tulevaisuudesta, jotka tämän kauhean hirviön uhriksi joutuvat. Jumalan sana lupaa, että on tulossa aika, jolloin ”kuolemaa ei enää ole”, ja lisäksi, että kuolleet heräävät eloon. (Ilmestyskirja 21:4; Johannes 5:28, 29). Tieto Luojan järjestämästä ratkaisusta kuolevaiselle ihmiskunnalle pitäisi olla todellinen lohtu niille, jotka surevat rakkaitaan.

Kuoleman kauhistuttavaan varjoon lisätään vielä lähes yleinen epävarmuus siitä, mitä haudan takana odottaa. Mitä ihmiselle tapahtuu heti kuoleman jälkeen? Elääkö hän edelleen jollain salaperäisellä tavalla, leijuen hautausurakoitsijan tiloissa, kun hänen ystävänsä ovat kokoontuneet suremaan hänen poismenoaansa? Vai onko hän lähtenyt johonkin tuntemattomaan ja ”kauniiseen saareen jossain”? Tai jos vainaja ei ollut kristitty, onko hän nyt perinteisissä kadotettujen alueilla, missä hän on tuomittu kärsimään ikuisia kidutuksia tulen ja tulikiven helvetissä?

Yritämme parhaamme, mutta emme voi täysin poistaa näitä kysymyksiä mielestämme. Ja vaikka monet meistä saattavat osittain lohduttaa itseään ajatuksella, että ainakin monet kuolleista läheisistä ystävistämme ja sukulaisistamme olivat hyviä ihmisiä ja uskollisia kristittyjä omalla tavallaan, ja siksi heidän pitäisi nyt yleisesti hyväksytyjen uskomustemme mukaan olla onnellisia taivaassa, meillä kaikilla on kuitenkin ollut rakkaita ystäviä ja luultavasti sukulaisia, jotka ovat kuolleet ortodoksisen uskon ja käytäntöjen ulkopuolella, emmekä voi olla miettimättä, mitä heistä on tullut. Kärsivätkö he nyt, vai ovatko he onnellisia?

Tiede ei tarjoa toivoa

Tiede kertoo meille, ettei ole todisteita ihmiselämän jatkumisesta kuoleman jälkeen. Koska elämme materialismin aikakautta, monet ovat taipuvaisia hyväksymään tämän näkemyksen. Väitetään, että elämän periaatteen osalta ihminen ei eroa alemmista eläimistä; että ihmislajin korkeampi älykkyys ei johdu perinteisestä teoriasta, jonka mukaan ihmisellä olisi sisällään erillinen älykkyys, jota kutsutaan "sieluksi" tai "hengeksi", vaan siitä, että hänellä on parempi, hienostuneempi organismi kuin eläimillä.

Tarkastelkaamme nyt muutamia raamatunkohtia, jotka osoittavat selvästi, että tiede on oikeassa kuolleiden nykyisen tilan osalta. Saarnaajan kirjan 9:5 sanoo: "Sillä elävät tietävät, että he kuolevat, mutta kuolleet eivät tiedä mitään." Myös Psalmin 49:10–12 osuu asiaan: "Viisaatkin joutuvat lopulta kuolemaan,

aivan kuten tyhmät ja järjettömät, jättäen kaiken aineellisen rikkautensa jälkeensä. Hauta on heidän ikuinen kotinsa, jossa he pysyvät ikuisesti. He voivat nimetä omaisuutensa itsensä mukaan, mutta heidän maineensa ei kestä. He kuolevat, aivan kuten eläimet.”

1. Mooseksen kirjan 2:7:ssä kerrotaan, että ”Herra Jumala muodosti ihmisen maan tomusta ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen; ja ihminen tuli eläväksi sieluksi.” Myöhemmin, tämän alun perin täydellisen parin rikkomuksen jälkeen, Jumala sanoi: ”Hikellä otsasi syöt leipäsi, kunnes palaat maahan, josta sinut otettiin; sillä sinä olet tomua ja tomuksi sinä palaat.” (1. Mooseksen kirja 3:19). Psalmin 146:4:ssä Daavid tekee painokkaan julistuksen niiden tilasta, jotka palaavat tomuksi. Lainataan: ”Kun he hengittävät viimeisen henkäyksensä, he palaavat maahan, ja kaikki heidän suunnitelmansa kuolevat heidän mukanaan.” Jos kielellä on minkäänlaista merkitystä, ei ole epäilystäkään siitä, että nämä sanat kuvaavat kuollutta henkilöä tajuttomana, jonka kaikki ajatukset ovat kadonneet.

Huomaa jälleen psalmistin lausunto: ”Kun he hengittävät viimeisen henkäyksensä, he palaavat maahan.” Jos ihminen, tietoisena, elävänä olentona, on tullut olemassaoloon aineellisen ruumiin ja elämän hengen yhdistymisen kautta, vaikuttaisi järkevältä, että kun nämä kaksi elementtiä erotetaan toisistaan, elämä lakkaisi; ja juuri tämän teksti toteaa: ”kaikki heidän suunnitelmansa kuolevat heidän mukanaan.”

Jotkut saattavat ihmetellä ”elämän henkeä” ja ajatella, että se on ehkä jotain, joka jatkaa elämäänsä ruumiin kuoleman jälkeen. Jätämme ”sielun” aiheen myöhempää tarkastelua varten, mutta tarkastelkaamme nyt kohtaa, joka kuvaa kuoleman prosessia ja osoittaa tarkalleen, mitä tapahtuu niille kahdelle pääelementille, jotka jumalallinen, luova viisaus on yhdistänyt ihmiselämän luomiseksi. Siinä lukee: ”Silloin pöly palaa maahan, mistä se on tullut, ja henki palaa Jumalan luo, joka sen on antanut.” Saarnaaja 12:7

Avain tämän tekstin oikeaan ymmärtämiseen löytyy sanasta ”palaa”, jota käytetään sekä ruumiin että hengen yhteydessä. Ruumiin sanotaan palaavan maahan. Tämä johtuu siitä, että sen elementit ovat alun perin peräisin maasta. Tästä seuraa, että jos henki palaa Jumalan luo, sen on täytynyt olla Jumalan luona ennen kuin se tuli ihmisorganismiin. Jos Jumalan luona oleminen tässä mielessä tarkoittaa taivaassa olemista, seuraa siitä, että jos tässä tarkoitettu ”henki” on tietoinen olento, joka kykenee nauttimaan elämästä hengellisessä taivaassa, se tarkoittaa, että jokaisen meistä on täytynyt olla siinä hengellisessä taivaassa ennen syntymäämme; muuten ei voitaisi sanoa, että me ”palaamme” kuollessamme.

Mitä ”henki” todella on

Heprealainen sana, joka tässä on käännetty ”hengeksi”, on *ruach*. Professori Strong, tunnettu heprean ja kreikan kielten asiantuntija, kertoo, että tämä heprealainen sana *ruach* tarkoittaa ”tuulta” tai

”henkeä”. Se on sama heprealainen sana, joka on käännetty ”hengeksi” 1. Mooseksen kirjan 7:15:ssä, jossa sanotaan, että alemmilla eläimillä on se. Lainataan: ”Kaikki elävät olennot, joissa oli elämän henkäys [*ruach*], tulivat Nooan luo pareittain ja menivät arkkiin.” Jos sanan *ruach* käyttö ihmisten elämän hengityksen tai hengen kuvaamiseen ( ) tarkoittaa, että meillä on sisällämme jonkinlainen älykäs olento, joka jatkaa elämäänsä ruumiin kuoltua, se tarkoittaa myös, että alemmilla eläimillä on luontaisesti samanlainen aineeton jotain, joka ei voi koskaan kuolla.

Mutta kun pohdimme asiaa Jumalan sanan mukaisesti, kaikki selviää. 1. Mooseksen kirjan 2:7 mukaan Jumala loi ihmisen maan tomusta ja ”puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen”. Kehon ja elämän hengen yhdistymisen tuloksena sanotaan, että ”ihmisestä tuli elävä sielu”. On selvää, että kun ruumis palaa maahan ja elämän henki tai henki palaa alkuperäiseen lähteeseensä – Jumalaan, joka sen antoi – se jättää yksilön samaan tilaan kuin hän oli ennen syntymää, eli olemattomuuden tilaan.

Ratkaistaksemme tämän kysymyksen vieläkin selvemmin meidän tarvitsee vain kääntyä Saarnaajan kirjan 3:19–21 puoleen, jossa hepreankielistä sanaa *ruach* käytetään jälleen, ja siellä sanotaan, että sekä ihmisen että eläimen henki [*ruach*] menee kuolemassa samaan paikkaan. Lainaus: ”Sillä mikä tapahtuu ihmislapsille, se tapahtuu myös eläimille; yksi ja sama asia tapahtuu heille: kun toinen kuolee, niin kuolee myös toinen; ja heillä on kaikilla yksi henki [*ruach*]; niin ettei ihmisellä ole etuoikeutta eläimen

edessä: sillä kaikki on turhuutta. Kaikki menevät yhteen paikkaan: kaikki ovat tomusta, ja kaikki muuttuvat jälleen tomuksi. Kuka tietää, meneekö ihmisen henki ylöspäin [taivaaseen] ja meneekö eläimen henki alaspäin maahan?”

Uuden testamentin kertomukset kuolemasta ovat täysin yhdenmukaiset Vanhan testamentin kertomusten kanssa. Jeesus viittaa siihen, että kuolleet ovat tilassa, jossa he ovat tajuttomia [ ], ja hän vertaa sitä uneen. Johanneksen evankeliumin luvuissa 11:1–46 on ihmeellisen valaiseva kertomus Jeesuksen rakkaan ystävän Lasaruksen sairaudesta, kuolemasta ja heräämisestä. Lasaruksen sisaret Martta ja Maria olivat myös Mestarin ystäviä, ja kun heidän veljensä sairastui, he lähettivät sanan Jeesukselle olettaen, että hän tulisi heti heidän avukseen.

Sen sijaan, että Jeesus olisi mennyt heti ystävänsä Lasaruksen vuoteen ääreen, hän viivytteli. Jonkin ajan kuluttua hän sanoi opetuslapsilleen: ”Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet unesta.” Opetuslapset ymmärsivät tämän väärin ja luulivat, että Jeesus viittasi luonnolliseen uneen. Sitten hän sanoi selvästi: ”Lasarus on kuollut.” Myöhemmin, Lasaruksen haudalla, Jeesus puhui tälle kuolleelle kovalla äänellä sanoen: ”Lasarus, tule ulos”, ja meille kerrotaan, että ”se, joka oli kuollut, tuli ulos”. Tässä ei ole mitään viittausta siihen, että Lasaruksen ”sielu” olisi ollut joko autuuden taivaassa tai piinan helvetissä. Kirjoitusten mukaan hän nukkui kuolemassa. Kyllä, Jeesus uskoi ”kuoleman uneen”.

Kertomuksessa Lasaruksen heräämisestä kuoleman unesta olemme korostaneet sitä tosiasiaa, että raamatullinen toivo haudan takaisesta elämästä perustuu varmuuteen siitä, että kuolleiden ylösnousemus tapahtuu, eikä olettamukseen siitä, että ihmisellä olisi luontainen kuolemattomuus. Apostoli Paavali on täysin samaa mieltä tästä. 1. Korinttolaiskirjeen 15:12–18:ssa hän päättelee, että jos kuolleiden ylösnousemusta ei ole, niin ”ne, jotka ovat nukkuneet Kristuksessa, ovat kadonneet”.

Myös Ilmestyskirjassa löydämme saman ajattelutavan kuolleiden tajuttomasta tilasta. Esimerkiksi Ilmestyskirjan kirjoittaja sanoo: ”Meri antoi takaisin kuolleet, jotka olivat siinä, ja kuolema ja helvetti antoivat takaisin kuolleet, jotka olivat niissä.” (Ilm. 20:13). Jätämme helvetin aiheen myöhemmäksi pohdittavaksi. Riittää, kun nyt huomioimme sen tosiasian, että juuri siteeratun tekstin mukaan ne, jotka ovat raamatullisessa ”helvetissä”, julistetaan kuolleiksi. Tämä tarkoittaa, että he eivät ole elossa eivätkä kärsi. Teksti paljastaa myös, että kuolleiden toivo on, että heidät tuodaan pois helvetistä – herätetään eloon.

Lyhyesti sanottuna vastaus kysymykseen ”Missä kuolleet ovat?” on, että he ovat nyt tajuttomassa tilassa; että kaikki toivo haudan jälkeisestä elämästä keskittyy raamatulliseen vakuutukseen siitä, että suuren Luojan mahtavan voiman kautta, jota jumalallinen Kristus käyttää tulevan valtakunnan aikana, tapahtuu ”kuolleiden ylösnousemus, sekä vanhurskaiden että epävanhurskaiden.” Apostolien teot 24:15

Saatanan valhe

Ennen kuin siirrymme tämän aiheen seuraavaan osaan, on hyvä pysähtyä hetkeksi kiinnittämään huomiota siihen, mistä on peräisin sekä kristillisissä että ei-kristillisissä uskonnoissa yleisesti hyväksytty väärä teoria, jonka mukaan ”kuolemaa ei ole”. Jos Raamattu opettaa niin selvästi, että kuolema on karu todellisuus ja ihmisen pahin vihollinen, mistä on peräisin ajatus, että se on ystävä siinä mielessä, että se on vain portti toiseen elämään?

Vastaus tähän kysymykseen löytyy 1. Mooseksen kirjan kertomuksesta ihmisen lankeemuksesta syntiin ja kuolemaan. Saatana, eli ” ”, joka toimi käärmeen välityksellä, sanoi keskustellessaan asiasta äiti Eevan kanssa ennen kuoleman tuoneen rikkomuksen tapahtumista: ”Ette suinkaan kuole.” (1. Moos. 3:4). Jumala oli sanonut, että tottelemattomuuden rangaistus olisi kuolema – ”te kuollette varmasti”. (1. Mooseksen kirja 2:17). Koko Raamatun todistus on yhdenmukainen tämän alkuperäisen lausunnon kanssa siitä, mikä olisi synnin rangaistus. ”Synnin palkka on kuolema”, julistaa Paavali. (Roomalaiskirje 6:23). ”Sielu, joka syntiä tekee, se kuolee”, sanoo Hesekiel (18:4). Ilmestyskirjan 20:2,3:ssa saamme ajatuksen, että ”vanha käärme”, joka petti äiti Eevan, on jatkanut pettämistä siitä lähtien; ja historia paljastaa, että tämä on todellakin totta. Kaikkia mahdollisia petollisia keinoja on käytetty kautta aikojen vahvistaakseen Saatanan valhetta: ”Ette suinkaan kuole.” Tämän seurauksena lähes kaikki, jotka nykyään ylipäätään yrittävät uskoa tulevaisuuteen, perustavat uskonsa

olettamukseen, että ihmisellä on luontainen kuolemattomuus. Mutta mitä Raamattu sanoo kuolemattomuudesta? Seuraavassa luvussa käsitellään näitä seikkoja.

LUKU 2

Onko ihminen kuolematon?

Luonnollisen kuolemattomuuden teoria, jonka mukaan kun niin sanottu kuolema kohtaa ihmisen, hänestä tulee elävämpi kuin ennen kuolemaa, perustuu olettamukseen, että jossain ihmisorganismissa piilee vaikeasti tavoitettava, aineeton ja näkymätön ego tai älykkyys, jota kutsutaan ”sieluksi”. Teologien väite on, että tämä sielu on kuolematon tai kuolemaa kestävä; näin ollen, kun ruumis kuolee, tämä sisäinen älykkyys tai todellinen ihminen pakenee ihmisen rajoitusten vankilasta ja on vapaa nauttimaan elämästä ikuisesti paljon korkeammalla olemassaolon tasolla – ellei se tietenkään ole ollut paha sielu. Jälkimmäisessä tapauksessa perinteisen teologian mukaan sielun on kärsittävä sanoinkuvaamattomia tuskia kirjaimellisessa tulesta palavassa helvetissä; tai parhaimmillaan, roomalaiskatolisen teologian mukaan, vietettävä pitkä aika kiirastulesta, ennen kuin se voi nauttia taivaan vapaudesta ja siunauksista.

Ilmaisuja ”kuolematon sielu” ja ”ikuinen sielu” käytetään niin yleisesti uskonnollisessa keskustelussa, että ne, jotka eivät ole tutkineet asiaa, pitävät niitä itsestään selvinä raamatullisina termeinä. Tästä syystä monille tulee olemaan selvä yllätys kuulla, että näitä ilmaisuja ei löydy lainkaan Raamatusta. Ihmisen sielun perinteinen kuolemattomuus on puhtaasti mielikuvituksen tuote, jolla ei ole minkäänlaista raamatullista tukea.

Sanaa "sielu" ja sen monikkomuotoa "sielut" käytetään Raamatussa yli viisisataa kertaa, mutta missään kohdassa ei edes vihjata, että ihmisen sielut olisivat kuolemattomia. Päinvastoin, aina kun Raamattu käsittelee kuolemaa sielun yhteydessä, se toteaa selvästi ja yksiselitteisesti, että sielu, aivan kuten ruumiikin, on kuolevaisen. Esimerkiksi Herra sanoo profeetan kautta: "Katso, kaikki sielut ovat minun; niin kuin isän sielu, niin myös pojan sielu on minun: sielu, joka syntiä tekee, se kuolee." (Hesekiel 18:4). Uudessa testamentissa luemme Jeesuksen sanat: "Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; peljätkää pikemminkin sitä, joka voi tuhota sekä sielun että ruumiin helvetissä [*Gehenna*]." (Matteus 10:28). Kyllä, jopa ne sielut, jotka joutuvat Raamatun helvettiin, tuhoataan, niitä ei kiduteta tai pakoteta kärsimään.

Sana "sielu" Vanhan testamentin käännöksissä on käännetty hepreankielisestä sanasta *nepshesh*. Professori Young toteaa teoksessaan *Analytical Concordance of the Scriptures*, että tämä sana *nepshesh* tarkoittaa yksinkertaisesti "eläintä" tai vapaasti käännettynä sitä, mikä on elävää tai elossa – tuntevaa olentoa. Sanaa käytetään Vanhan testamentin yhteydessä sekä alempiin eläimiin että ihmiseen. 4. Mooseksen kirjan 31:28:ssa sitä käytetään eläimistä kuten karjasta, aaseista ja lampaista. Jos siis vaatisimme, että hepreankielinen sana *nepshesh*, joka on käännetty Vanhan testamentin "sieluksi", tarkoittaa kuolematonta sielua, joudumme päättelemään, että myös alemmilla eläimillä on

kuolemattomat sielut – johtopäätös, jota harvat hyväksyisivät.

Uudessa testamentissa sana ”sielu” on käänös kreikkalaisesta sanasta ”*psuche*”. Tiedämme, että tällä sanalla on täsmälleen sama merkitys kuin heprealaisella sanalla *nephesh*, sillä apostoli Pietari käyttää sitä jälkimmäisen käänöksenä lainaessaan Psalmin 16:10. Apostolin lainaus löytyy Apostolien teoista 2:27, ja se kuuluu: ”Sillä et jätä minun sieluani [kreikaksi ”*psuche*”, hepreaksi *nephesh*] helvettiin, etkä anna Pyhääsi nähdä mätänemistä.” Pietari kertoo meille, että tämä on profetia Jeesuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta, että hänen sieluaan ei jätetty helvettiin.

Matteuksen evankeliumissa 26:38 kerrotaan Jeesuksen sanoneen: ”Minun sieluni on syvästi surullinen, jopa kuolemaan asti.” Tämä on täysin sopuossinnussa Jeesusta koskevan profeetallisen julistuksen kanssa, jonka mukaan hänen sielunsa ”tehtiin syntiuhriksi”. Kyllä, Jeesuksen sielu kuoli, ja tuon suuren uhrin kautta koko ihmiskunnan sielut on lunastettu kuolemasta ja lopulta ne herätetään kuoleman tilasta.

Toinen mielenkiintoinen käyttö kreikkalaiselle sanalle ”*psuche*” [suom. ”sielu”] Uudessa testamentissa löytyy Apostolien teoista 3:20–23. Tässä on profetia, joka kuvaa palauttamisen eli ylösnousemuksen työtä, jonka Messias suorittaa toisen tulemisensa ja valtakuntansa perustamisen jälkeen. Meille kerrotaan, että silloin ”jokainen sielu, joka ei kuuntele [tottele] sitä profeettaa, tuhotaan

kansan keskuudesta”. Näin ollen sekä Vanha että Uusi testamentti korostavat sitä tosiasiaa, että ihmisen sielut ovat kuolevaisia, alttiita kuolemalle, ja että lopulta kaikki jumalattomat sielut tuhotaan – niitä ei säilytetä ja kiduteta, kuten keskiajan uskonkappaleet haluaisivat meidän uskovan.

Ensimmäisen ihmisen sielun luominen

Tarkastelkaamme huolellisesti prosessia, jolla ensimmäinen ihmisen sielu luotiin, sillä tämä auttaa meitä ymmärtämään selkeämmin, mikä sielu todella on. Raamatun kertomus tästä löytyy 1. Mooseksen kirjasta 2:7, jossa lukee: ”Ja HERRA Jumala muodosti ihmisen maan tomusta ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen; ja ihminen tuli eläväksi sieluksi.”

Huomaa, että sielu esitetään tässä ruumiin eli organismin ja elämän hengen yhdistymisen tuloksena tai tuotteena – ”ihmisestä tuli elävä sielu”. Tämä kohta ei sano, kuten monet ovat aiemmin virheellisesti olettaneet, että Jumala loi ihmisen ja sitten ruiskutti häneen sielun – se julistaa pikemminkin, että luomisessa ihmisestä ”tuli” sielu, mikä on aivan eri asia.

Ensinnäkin, kertomuksen mukaan ihmisen organismi eli ruumis muodostettiin ”maan tomusta”. Tämä on tieteellisesti sopusoinnussa niiden tosiasioiden kanssa, jotka tunnemme nykyään, sillä ihmisen ruumis koostuu kokonaan maasta löytyvistä erilaisista kemiallisista alkuaineista. Sitten tähän organismiin puhallettiin ”elämän henkäys”, eli hengittämämme ilman elävöittävä voima, joka on välttämätön sekä ihmisen että eläimen elämälle.

Heprealainen sana, joka tässä on käännetty ”hengitykseksi”, on *neshamah*, joka professori Youngin mukaan tarkoittaa kirjaimellisesti ”hengitystä”. Se, että se puhallettiin isä Aadamin sieraimiin, korostaa sitä, että kyseessä oli hengitys. Sieraimet tuntuivat varmasti omituiselta paikalta sijoittaa kuolematon sielu.

Mitä sitten tapahtui, kun elämän henkäys puhallettiin tämän ensimmäisen ihmisorganismien sieraimiin? Yksinkertaisesti se, että se tuli eläväksi – tai, kuten teksti julistaa, ”eläväksi sieluksi”. Näin katsottuna ”sielu” on todellakin se, mikä syntyy organismin ja hengityksen elähdyttävien ominaisuuksien – ”elämän henkäyksen” – yhdistymisestä. Yksinkertainen esimerkki tästä on sähkövalo. Polttimon organismi sisäisine tyhjiöineen, hehkulankaineen jne. ei ole valo; eikä myöskään sen organismin läpi virtaava sähkö ole valo; vaan polttimon ja sähkön yhdistymisestä syntyy valo. Tuhoa polttimo (organismi) tai katkaise sähkövirta (joka vastaa elämän henkeä), ja valo sammuu; toisin sanoen se lakkaa olemasta, sammuu.

Aivan samoin on ihmisen sielun laita. Kun ruumis vaurioituu sairauden tai onnettomuuden seurauksena siinä määrin, ettei se enää pysty toimimaan riittävän hyvin reagoidakseen elämän ylläpitäviin elämän hengen impulssiin, yksilön sielu eli elämä ”sammuu”, toisin sanoen se lakkaa olemasta, se kuolee. Samoin, jos jostain syystä tai jollain tavalla elämän henkäys estetään kehosta, kuten hukkumisessa tai tukehtumisessa, myös elämä lakkaa – sielu kuolee.

Tässä yhteydessä on tietysti pidettävä mielessä, että elämän suuri salaisuus, jonka ulkoisia ilmentymiä pystymme jossain määrin ymmärtämään, on Luojan käsissä. Hän on suuri Luoja, ei ainoastaan ihmisen, vaan myös alempien eläinten. Hän on kaikelle elämälle maan päällä se, mitä aurinko on kaikelle luonnonvalolle; toisin sanoen, hän on lähde. Ihmisen ei ole mahdollista luoda organismia, laittaa siihen osan maapallon ilmakehästä ja saada se elämään. Kirjaimellinen ilma on elämän henkäys sekä ihmisille että alemmille eläimille, koska se on Luojan väline, jonka kautta elämän periaate välittyy kaikille maan päällä eläville olennoille.

Tämä elämän periaate ei kuitenkaan ole älykkyyttä, vaan pelkästään Jumalan voima, jonka avulla kaikki elämä on olemassa. 1. Mooseksen kirjan 7:15,22:ssa sanotaan, että tämä sama elämän henkäys on alempien eläinten omaisuutta.

Tutkimusta jatkaessamme huomaamme, että syy siihen, miksi Raamattu tarjoaa toivoa tulevasta ja ikuisesta elämästä ihmisille, jotka noudattavat Jumalan lakia, on se, että Luoja aikoo jatkaa elämän periaatteen välittämistä heille, eikä se, että hän olisi alun perin asettanut heidän organismiinsa jotain, mikä olisi kuolematonta.

Toivo kuolemattomuudesta

Kuten jo todettiin, ilmausta ”kuolematon sielu” ei löydy Raamatusta lainkaan. Sanaa ”kuolematon” käytetään koko Raamatussa vain kerran, ja siinä ainoassa tapauksessa se viittaa Herraan eikä ihmiseen. Lainaus: ”Nyt kuninkaalle, joka on ikuinen,

kuolematon, näkymätön, ainoa viisas Jumala, olkoon kunnia ja kirkkaus iankaikkisesti.” (1. Tim. 1:17). 1. Tim. 6:16:ssa on edellistä vastaava kohta, jossa sanaa ”kuolemattomuus” käytetään. Tämä teksti puhuu myös Herrasta, ja siinä lukee: ”Jolla yksin on kuolemattomuus, joka asuu valossa, johon kukaan ihminen ei voi lähestyä; jota kukaan ihminen ei ole nähnyt eikä voi nähdä, jolle olkoon kunnia ja voima ikuisesti.” Nämä kaksi raamatunkohdetta ratkaisevat kysymyksen siitä, onko ihminen luonteeltaan kuolematon olento.

Sanaa ”kuolemattomuus” käytetään Raamatussa neljä kertaa, ja jokaisessa tapauksessa se kuvaa tulevaa ehdollista palkkiota niille, jotka tässä elämässä kulkevat uskollisesti Mestarin jalanjäljissä. Ja tässä kohdin korostakaamme jälleen sitä tosiasiaa, että emme yritä todistaa, ettei ihmisille ole tulevaisuutta, vaan pikemminkin sitä, että kaikki toivo tulevasta elämästä perustuu Raamatun mukaan siihen tosiasiaan, että kuolleiden ylösnousemus on tulossa, eikä siihen olettamukseen, että olemme luonteeltamme kuolemattomia, emmekä siten voi kuolla.

Jätämme ylösnousemuksen yleisen aiheen toistaiseksi sivuun ja pysähdymme tässä vain hetkeksi mainitaksemme neljä raamatunkohtaa, jotka viittaavat kristityn toivon tulla korotetuksi kuolemattomuuteen Herran kanssa. Roomalaiskirjeen 2:7 sanoo: ”Niille [kristityille], jotka kärsivällisesti jatkavat hyvien tekojen tekemistä ja etsivät kunniaa, kirkkautta ja kuolemattomuutta, iankaikkista elämää.” Tämä teksti osoittaa, että

kuolemattomuus ei ole nyt kristityn omaisuutta, vaan se on jotain, mitä on etsittävä ”kärsivällisesti jatkamalla hyvien tekojen tekemistä”.

1. Korinttolaiskirjeen 15:53:ssa luemme: ”Sillä tämän katoavan on pukeuduttava katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen on pukeuduttava kuolemattomuuteen.” Täällä meille kerrotaan, että ”kuolemattomuus” on ominaisuus, joka, jos se koskaan on tarkoitus saada, on ”pukeuduttava”. Apostoli sanoo selvästi, että nyt olemme ”kuolevaisia” olentoja. Seuraava jae kuuluu: ”Kun tämä katoava on pukeutunut katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen on pukeutunut kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se, mitä on kirjoitettu: ’Kuolema on nielty voittoon’.”

Raamatussa on vain yksi toinen kohta, jossa sana ”kuolemattomuus” esiintyy, ja se on 2. Timoteuksen kirjeen 1. luvun 10. jae. Se kuuluu seuraavasti: ”Mutta nyt se on tullut ilmeiseksi meidän Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä, joka on hävittänyt kuoleman ja tuonut esiin elämän ja kuolemattomuuden evankeliumin kautta.” Tästä kohdasta käy ilmi, että kukaan ennen Herramme ensimmäistä tulemista ei ollut edes saanut tilaisuutta pyrkiä kuolemattomuuteen, kuten tämän evankeliumin aikakauden kirkkoa rohkaistaan tekemään. Se osoittaa lisäksi, että kaikki toivo elämästä ja kuolemattomuudesta keskittyy Jeesukseen ja hänen lunastustyöhönsä.

LUKU 3

Entä helvetti?

Yksi kristillisen uskon oppi, jota pimeään keskiajan taikausko on vääristänyt suuresti, koskee niiden rangaistusta, jotka eivät noudata jumalallista lakia. Olemme nähneet, että Raamatun selkeä opetus on, että ”synnin palkka on kuolema” (Roomalaiskirje 6:23). Olemme havainneet, että Raamatun määritelmän mukaan kuolema on tajuttomuuden tila – jota kuvataan symbolisesti unena. Olemme myös havainneet, että kuolemanrangaistus koskee ”sielua” eli koko olentoa eikä rajoitu pelkästään ihmisorganismien hajoamiseen. Näiden Raamatun yksinkertaisten mutta selkeästi ilmaistujen totuuksien valossa monet kysyvät luonnollisesti ja perustellusti opista, joka koskee jumalattomien ikuista piinaa.

Vastaus tähän ilmeiseen vaikeuteen tulee selväksi, kun ymmärrämme, että ikuisen kidutuksen teoria on puhtaasti ihmisen luoma dogma, jolla ei ole minkäänlaista tukea pyhissä kirjoituksissa. On totta, että Raamattu puhuu paljon helvetistä, ja jopa ilmaisu ”helvetin tuli” löytyy pyhistä kirjoituksista; mutta tarkemmin tutkittuna käy ilmi, että Raamatun helvetti ei ole lainkaan kidutuksen paikka, vaan pelkästään kuolleiden tila; ja se tila, kuten olemme havainneet, on tajuttomuuden tila.

Kaikki tietävät tietenkin, että kaikki Raamatun käännökset perustuvat Vanhan testamentin hepreankielisiin käsikirjoituksiin ja Uuden testamentin kreikankielisiin käsikirjoituksiin. Jotta meillä olisi vankka tosiasiapohja, jolle voimme perustaa

johtopäätöksemme tästä tärkeästä, jumalalliseen tarkoitukseen ja suunnitelmaan liittyvästä asiasta, on välttämätöntä kysyä heprean ja kreikan kielen asiantuntijoilta niiden erilaisten muinaisten sanojen todellista merkitystä, jotka on käännetty sanalla "helvetti". Kun teemme näin, avautuu meille heti valtava määrä yllättäviä tietoja.

Huomaamme esimerkiksi, että koko Vanhassa testamentissa on vain yksi hepreankielinen sana, joka käännetään sanalla "helvetti", ja se sana on "sheol". Tämä sana esiintyy yhteensä 65 kertaa. Se käännetään toisinaan sanalla "hauta", toisinaan "helvetti" ja toisinaan "kuilu". Heprean ja kreikan kielen professori James Strong määrittelee sanan "sheol" tarkoittavan "kuolleiden maailmaa". Mutta jotta voitaisiin tehdä lopullinen johtopäätös siitä, millainen tilanne tässä "kuolleiden maailmassa" tarkalleen ottaen vallitsee, on tarpeen tutkia itse Raamattua.

Heprealainen sana "sheol" esiintyy Saarnaajan kirjassa 9:10, jossa se on käännetty "haudaksi". Lainataan: "Mitä kätesi löytää tekemistä, tee se voimallasi; sillä haudassa [*sheol*], jonne olet menossa, ei ole työtä, eikä suunnitelmaa, eikä tietoa, eikä viisautta." Tämä on hepreankielisen sanan "sheol" innoitettu määritelmä – ainoa sana, joka on käännetty helvetiksi Vanhassa testamentissa. Se tekee selväksi, että tämä "kuolleiden maailma" on hiljainen, nukkuva maailma, jossa ei ole tietoa eikä tietoisuutta. Neljän tuhannen vuoden ajan, Aadamin luomisesta Jeesuksen ensimmäiseen tulemiseen, Jehova ei käyttänyt muuta sanaa kuin tätä

kuvaamaan kuolleiden tilaa. Jos ikuinen kidutus on rangaistus synnistä, eikö olisi ollut erittäin julmaa ja epäoikeudenmukaista pitää ihmiset tietämättöminä siitä niin pitkään?

Hyvä profeetta Job tiesi, että "sheol" oli unta vastaava tajuttomuuden tila, ja tästä syystä, kun hän kärsi niin kovasti sekä henkisesti että fyysisesti, hän pyysi Herraa päästämään hänet tähän tilaan. Kyllä, Job rukoili päästäkseen Raamatun helvettiin. Hänen rukouksessaan lukee: "Oi, jospa sinä kätkisit minut hautaan [*sheol*], jospa sinä pitäisit minut salassa, kunnes vihasi on ohi, jospa sinä määrättäisit minulle määrääjän ja muistaisit minua!" Huomaa, että Job halusi mennä "sheoliin" paetakseen Jumalan vihaa. Kuinka erilainen tämä onkaan uskontunnustuksen teoriasta, jonka mukaan helvetti on paikka, jossa Jumala kohdistaa vihansa kaikkein ilkeimmin kaikkiin sinne joutuneisiin! Toinen tässä huomionarvoinen seikka on, että Job oli Herran uskollinen palvelija, mutta hän kuitenkin odotti pääsevänsä Raamatun helvettiin kuollessaan. Mitä tämä voi tarkoittaa?

Tarkka tarkastelu kaikista Vanhan testamentin teksteistä, joissa sana "sheol" esiintyy, paljastaa, että tämä "kuolleiden maailma" on tila, johon sekä hyvät että pahat, pyhät ja syntiset, menevät kuollessaan. Se ei kuitenkaan välttämättä ole pysyvä kuoleman tila. Itse asiassa Job ei odottanut jäävänsä kuolemaan, joten rukouksensa lopuksi hän pyysi Herraa muistamaan häntä kutsumalla hänet pois "*sheolista*". Hän esittää kysymyksen: "Jos ihminen kuolee, elääkö hän uudelleen?", ja vastaa sitten omaan kysymykseensä vahvistamalla toivonsa

ylösousemuksesta: ”Sinä kutsut, ja minä vastaan sinulle; sinulla on halu tehdä käsiesi työtä.” Job 14:13-15

Vain kerran Vanhan testamentin teksteissä kipu yhdistetään sanaan helvetti, ja se tapahtuu Psalmin 116:3:ssa, jossa lukee: ”Kuoleman [ ] surut ympäröivät minut, ja helvetin [*sheol*] kivut saivat minut valtaansa.” Tämän kohdan puhuja on Daavid, ja vaikka hän oli toisinaan sortunut kiusaukseen, hänet kuitenkin pidettiin ”Jumalan sydämen mukaisena” miehenä, koska hänen sydämensä oli uskollinen Luojalleen (Apostolien teot 13:22). Tällainen henkilö ei todellakaan olisi sopiva kohde kärsimään uskontunnustuksen mukaisen helvetin kidutuksia. Mitä hän sitten tarkoittaa sanoessaan: ”Helvetin tuskat saivat minut valtaansa”?

Daavidin sanojen merkitys tässä tekstissä käy ilmi, kun otamme huomioon asiayhteyden. Hän kertoo, kuinka Herra pelasti hänet kuolemalta, vaikka hän oli niin sairas, että olisi voinut kuolla. ”Helvetin tuskat”, joihin hän viittaa, ovat selvästi kuolemisprosessiin liittyvät kivut ja kärsimykset – sairaus, joka lopulta johti profeetan kuolemaan, vaikka hänet pelastettiin siitä hetkeksi. Tästä näkökulmasta katsottuna voimme nähdä, että kaikki maailman kärsimykset, jotka lopulta johtavat kuolemaan, voidaan oikeutetusti pitää ”helvetin tuskina”, koska ne päättyvät kuoleman tilaan, ”sheoliin”, Raamatun helvettiin.

Helvetti Uudessa testamentissa

Uudessa testamentissa käytetään kreikkalaista sanaa *hades* heprealaisen sanan "sheol" käännöksenä, kun siteerataan Vanhaa testamenttia. Mielenkiintoinen esimerkki tästä on Apostolien teot 2:27, jossa lukee: "Sillä et jätä minun sieluani helvettiin [*hades*], etkä anna Pyhääsi nähdä mätänemistä." Nämä sanat ovat lainaus 16. psalmista, jossa apostoli Pietarin innoitetun todistuksen mukaan profeetta Daavid ennusti Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen. Tässä profetiassa Daavid käyttää hepreankielistä sanaa "sheol", ja käännösapostoli käyttää sen käännöksessä kreikkalaista sanaa *hades*. Tästä tiedämme, että Uuden testamentin *hadesilla* on sama merkitys kuin Vanhan testamentin "sheolilla". Koska profeetta määrittelee Saarnaajan kirjassa 9:10 "sheolin" tajuttomuuden tilaksi, ei näytä olevan sijaa epäilykselle sanan helvetti merkityksestä Uudessa testamentissa.

Daavidin profetia Psalmin 16:10:ssä, jonka Pietari, kuten aiemmin todettiin, tulkitsee viittaavan Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen, on erityisen mielenkiintoinen, koska se sijoittaa Jeesuksen Raamatun helvettiin hänen kuolemansa ajaksi. Näin ollen on ilmeistä, että Raamatun helvetti ei ole sellainen paikka, joksi keskiajan teologia on sen kuvannut; sillä emme todellakaan voi ajatella, että Jeesus olisi mennyt kidutuspaikkaan. Mutta kun muistamme, että Raamatun helvetti on kuoleman tila tai olotila, voimme ymmärtää, miksi Jeesuksen oli välttämätöntä mennä helvettiin. Raamattu tekee

selväksi, että Jeesus otti ihmiskunnan lunastustyössään syntisen paikan kuolemassa, että hänestä tuli lunnas eli vastaava hinta maailman synneistä. Näin tehdessään hän maistoi ”kuoleman jokaisen ihmisen puolesta” ja meni siten kuoleman tilaan, raamatulliseen helvettiin. – Jesaja 53:3–10; 1. Timoteuksen kirje 2:3–6; Heprealaiskirje 2:9

Paluu helvetistä

Jotta voimme olla täysin varmoja siitä, että Raamatun helvetti ei ole ikuisen kidutuksen paikka, kuten perinteinen teologia haluaisi meidän uskovan, käännyimme Ilmestyskirjan 20:13 ja 14 jakeisiin. Tässä kohdassa kreikkalainen sana *hades*, joka on käännetty ”helvetiksi” ( ), käytetään Raamatussa viimeisen kerran. Lainaus: ”Meri antoi luovutettavaksi kuolleet, jotka siinä olivat, ja kuolema ja helvetti [*hades*] antoivat luovutettavaksi kuolleet, jotka niissä olivat, ja heidät tuomittiin kukin tekojensa mukaan. Ja kuolema ja helvetti [*hades*] heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema.”

Kolme merkittävää seikkaa tulee esiin, kun tutkimme edellä mainittua kohtaa: Ensinnäkin, että Raamatun helvetti ei välttämättä ole pysyvä asuinpaikka joko jumalattomille tai vanhurskaille, sillä sen sanotaan luovuttavan kuolleensa. Toiseksi, että Raamatun helvetti ei ole tulijärvi. Kolmanneksi, että ne, joiden sanotaan olleen helvetissä, olivat siellä kuolleita eivätkä elossa kärsimässä väitetyjä tuskia tuomittujen pimeän keskiajan syvyyksissä.

Kuten jo todettiin, tämä on viimeinen maininta helvetistä Raamatussa, ja tässä se kuvataan

paikkana tai tilana, josta asukkaat on kokonaan tyhjennetty ja joka sitten poltetaan tai tuhotaan symbolisessa tulijärvessä. Tuli on yksi tuhoisimmista tieteen tuntemista elementeistä, ja Herra käyttää sitä tässä kuvaamaan tai symboloimaan sitä tosiasiaa, että haades, kuoleman tila, joka johtui ensimmäisten vanhempiemme rikkomuksesta Eedenissä, tuhotaan lopulta. 1. Korinttolaiskirje 15:26

Helvetin avaimet

Ilmestyskirjan 1:18:ssa Jeesus itse kiinnittää huomiomme siihen, että helvetti joutuu lopulta luovuttamaan kuolleensa, seuraavin sanoin: ”Minä olen se, joka elää ja joka oli kuollut; ja katso, minä elän iankaikkisesti, aamen; ja minulla on helvetin ja kuoleman avaimet.” Avaimia käytetään ovien tai porttien avaamiseen. Jeesus hankki nämä symboliset helvetin ja kuoleman avaimet omalla kuolemallaan. Tämä antaa hänelle jumalallisen vallan avata kuoleman suuri vankila ja vapauttaa sen vangit; ja kohdassa, jossa julistetaan, että ”kuolema ja helvetti luovuttivat kuolleet, jotka olivat niissä”, juuri tämä osoitetaan tapahtuneen.

Apostoli Paavali korostaa myös Roomalaiskirjeen 14:9:ssä, että Jeesuksella on nyt jumalallinen oikeus herättää kuolleet: ”Tätä varten Kristus kuoli ja nousi ylös ja herätti henkiin, jotta hän olisi sekä kuolleiden että elävien Herra.” Kuolleiden Herrana hän on luvannut käyttää virallista valtaansa ja voimaansa, ”helvetin avaimia”, palauttamaan maailman elämään. Tämä on Mestarin omien sanojen merkitys, kuten ne on kirjattu Johanneksen evankeliumin 5:28,29: ”Älkää

ihmetelkö tätä, sillä hetki on tulossa, jolloin kaikki haudoissa olevat kuulevat hänen äänensä ja nousevat esiin; ne, jotka ovat tehneet hyvää, elämän ylösnousemukseen, ja ne, jotka ovat tehneet pahaa, tuomion ylösnousemukseen.”

Tätä kuolleiden maailman evakuointia ”sheolista” eli *haadexesta* seuraa, kuten Ilmestyskirjan 20:14 osoittaa, helvetin tuhoaminen. Tämä ei ollut uusi ajatus Uuden testamentin kirjoittajille, sillä se oli ennustettu jo kauan aiemmin Vanhassa testamentissa. Profeetta Hoosean kautta Herra sanoo: ”Minä lunastan heidät haudan vallasta, minä pelastan heidät kuolemasta. Oi kuolema, minä olen sinun vitsauksesi; oi hauta [*sheol*], minä olen sinun tuhosi; katumus on piilotettu minun silmiltäni.” (Hoosea 13:14). Huomaa tässä jakeessa annettu siunattu vakuutus: ”Katumus piilotetaan minun silmiltäni.” Toisin sanoen, Herra oli päättänyt tuhota kuoleman ja helvetin, ja tämä on varmasti hänen rakastavan aikomuksensa loistava täyttymys langenneen ihmiskunnan puolesta.

Rikas mies helvetissä

Ne, jotka väittävät, että kreikkalainen sana *hades* Uudessa testamentissa tarkoittaa paikkaa, jossa on loputonta piinaa, eikä kuoleman jälkeistä tajuttomuutta, kuten Raamattu niin selvästi opettaa, viittaavat rikkaan miehen ja Lasaruksen vertaukseen todistaakseen väitteensä. On tietenkin totta, että sana helvetti tässä vertauksessa on käännös sanasta *hades*; mutta kertomuksen huolellinen ja puolueeton tarkastelu osoittaa, että sitä ei voida

johdonmukaisesti käyttää todisteena siitä, että hyvät ihmiset menevät kuollessaan autuuden paikkaan, kun taas pahat ihmiset tuomitaan kidutuksen paikkaan.

Professori Benjamin Wilson, Uuden testamentin *Emphatic Diaglott* -käännöksen tekijä, tiesi, että *hades* ei tarkoita kidutuksen paikkaa, ja oli hämmentynyt siitä, miten sitä käytetään tässä vertauksessa, joten hän esittää alaviitteen, jossa esitetään todisteita siitä, että koko vertaus saattaa olla lisäys eikä lainkaan osa pyhiä kirjoituksia. Emme voi sanoa, onko tämä totta, mutta kun kertomusta tarkastellaan vertauksen eikä kirjaimellisten tosiasioiden valossa, sen aitoutta ei näytä olevan tarvetta epäillä. Jotta vertauksen yksityiskohdat tulisivat selvästi mieleen, suosittelimme lukemaan kertomuksen huolellisesti uudelleen Luukkaan evankeliumin luvusta 16:19–31.

Outoa, jos otetaan kirjaimellisesti

Pimeän keskiajan teologian mukaan tämän vertauksen on tarkoitus opettaa, että kaikki hyvät ihmiset, jotka uskovat Kristukseen, pääsevät taivaaseen kuollessaan, ja että kaikki pahat ihmiset, jotka eivät hyväksy Kristusta tässä elämässä, joutuvat kuoleman jälkeen ikuisen kidutukseen. Kuitenkin, niin oudolta kuin se saattaakin tuntua, vertauksen tarkka tarkastelu osoittaa, ettei siinä sanota mitään hyvistä tai pahoista ihmisistä; eikä siinä sanota mitään taivaasta. Ainoa, mitä vertauksen oletetusti hyveellisestä miehestä sanotaan, on se, että hän oli köyhä ja täynnä haavoja, että hän söi rikkaan miehen pöydältä putoavia murusia ja että koirat nuolivat hänen haavojaan. Rikkaasta miehestä kerrotaan vain, että hän eli ylellisesti, pukeutui hienoihin vaatteisiin ja antoi köyhän miehen maata portillaan.

Vertauksen mukaan sairaalla kerjäläisellä ei myöskään ollut pääsyä taivaaseen kuollessaan, vaan enkelit kantoivat hänet "Aabrahamin helmaan". Jos tämä on kirjaimellinen tosiasia, se sulkisi pois mahdollisuuden, että kukaan muu saisi koskaan samanlaisen palkkion kuollessaan, koska Aabrahamin helmaan ei mahtuisi useampaa kuin yksi sairas kerjäläinen. Toisaalta, jos Abrahamin helmaan ymmärretään viittaavan taivaaseen ja kerjäläiseen niihin, jotka ovat kelvollisia taivaaseen, niin ainoa toivo meille kaikille on tulla köyhiksi, haavoilla täytetyiksi kerjäläisiksi ennen kuolemaamme – ja kyllä, saada koirat nuolemaan haavoitamme.

Tässä vertauksessa on monia muita epäjohdonmukaisuuksia, jos sitä tarkastellaan perinteisen teologian valossa. Itse asiassa siinä ei ole yhtään kohtaa, joka olis isesti sopusoinnussa sen teorian kanssa, että kristityt uskovat menevät taivaaseen kuollessaan, kun taas epäuskoiset menevät kidutuksen paikkaan. Ainoa kohta kertomuksessa, johon teologit ovat tarttuneet vahvistaakseen Jumalaa häpäisevää kidutusdogmaa, on se, että rikkaan miehen sanotaan olevan kuolemansa jälkeen piinaavien liekkien ympäröimä. Mutta mitä Jeesus saattoi tarkoittaa tällä oudolla kertomuksella?

Olemme jo aiemmin viitanneet tähän raamatunkohdan vertaukseksi. Juuri tässä ajatuksessa piilee ratkaisu sen todelliseen merkitykseen. Vertauksessa sanottua ei tule ymmärtää kirjaimellisesti. Emme ehkä pysty määrittelemään dogmaattisesti, mitä Jeesus halusi opettaa tällä vertauksella, mutta "isä Aabrahamin" korostaminen näyttää viittaavan siihen, että se liittyy jollain tavalla Aabrahamin luonnollisten jälkeläisten kokemuksiin, sillä he olivat Jeesuksen aikana niitä, jotka kutsuivat Aabrahamia isäkseen. (Matteus 3:9; Johannes 8:33, 39; Roomalaiskirje 4:1). Siksi vaikuttaa järkevältä päätellä, että vertauksen rikas mies on tarkoitettu kuvaamaan juutalaista kansaa. Tämä ei ole harvinainen symboliikka, sillä vielä nykyäänkin meillä on "Uncle Sam" kuvaamaan Yhdysvaltoja.

Juutalainen kansa oli Jumalan silmissä kuninkaallinen kansa, jonka Hän oli valinnut

kanavaksi, jonka kautta Hänen lupaamansa siunaukset virtaisivat kaikille muille kansoille. Tämä Abrahamin luonnollisen siemenen kuninkaallinen asema kuvattiin vertauksessa rikkaan miehen purppuravaatteilla. Hänellä oli yllään myös hienoa pellavaa, mikä kuvasti tyypillistä vanhurskautta, joka tuli juutalaisille heidän pyrkimyksensä noudattaen Mooseksen lakia ja tabernaakkelipalvelusten uhrien kautta. Kaikkien heille annettujen rikkaiden lupauksien ansiosta he elivät joka päivä yllellisesti, aivan kuten vertauksessa sanotaan. Itse asiassa juuri Herran heille antamat rikkaat siunaukset osoittautuivat heidän kompastuskivekseen. Paavali lainaa Psalmin 69:22 ja sanoo: "Tulkoon heidän pöytänsä heille ansaksi, pyydykseksi, kompastuskiveksi ja palkaksi." Roomalaiskirje 11:9

Vertauksen kerjäläinen näyttää olevan sopiva vertauskuva pakanakansoista Jeesuksen ensimmäisen tulemisen aikaan. Jumalan suosion näkökulmasta he olivat todellakin köyhiä. Kaikki lupaukset oli annettu juutalaisille ja juutalaisten kautta. Jokaisen pakanan, joka siihen asti halusi todellisen Jumalan siunauksia, piti tulla juutalaiseksi kääntymällä. Juutalaisille pakanat olivat "koiria", jotka eivät olleet minkään erityisen huomion arvoisia.

Sekä juutalaisten että pakanain asema muuttui suuresti pian Jeesuksen ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen jälkeen. Juutalaiset olivat hylänneet ja ristiinnaulitseneet Messiaansa ja sen seurauksena heidät hylättiin Jumalan suosiosta. Tässä merkityksessä he kuolivat. He menettivät etusijansa Herran edessä ja kansakuntana he

joutuivat unholaan. Mutta kansana he ovat jatkaneet elämäänsä; ja siitä päivästä lähtien tähän päivään asti vainon liekit ovat lähes jatkuvasti ympäröineet heitä.

Myös kerjäläinen kuoli; toisin sanoen pakanat lakkasivat olemasta kansa, jonka Jumala täysin sivuutti, vaan sen sijaan jumalallinen suosiota laajennettiin heihin, ja kaikki uskovat vietiin, symbolisesti puhuen, Aabrahamin helmaan. Heistä tuli Aabrahamille ja hänen kauttaan annettujen lupauksien perillisiä. Tästä Paavali sanoo: ”Raamattu, ennustaen, että Jumala vanhurskauttaisi pakanat [pakanat] uskon kautta, saarnasi evankeliumia jo ennen Abrahamille.” (Gal. 3:8). Vaikka koko evankeliumin aikakauden ajan on ollut mahdollista, että yksittäiset juutalaiset ovat tulleet kristityiksi ja siten Abrahamin hengellisiksi lapsiksi, jumalallinen providentia on niin määrännyt asian, että pakanat ovat tulleet tämän linjan mukaisiksi erityisiksi suosion saajiksi – he ovat ottaneet pääasiallisen suosion paikan, kuten ”Abrahamin helma” kuvaa.

Aivan kuten vertauksen rikas mies pyysi Abrahamia lähettämään Lasaruksen tuomaan pisaran vettä hänen kielensä viilentämiseksi – hänen kärsimyksensä lievittämiseksi – niin juutalaiset kansana ovat kautta aikojen useammin kuin kerran anoneet Jumalaa lähettämään helpotusta kristillisten lähteiden kautta! Mutta vaikeudet ja vainot ovat jatkuneet. Juutalaisten ja hengellisesti suosiossa olevien pakanoiden välillä on todellakin ollut suuri kuilu koko tämän pitkän ajanjakson ajan – kuilu, jota on ollut mahdotonta ylittää. Mikään vertauksessa ei

kuitenkaan viittaa siihen, että rikkaan miehen tämä piina olisi kestänyt ikuisesti. Muut Raamatun kohdat osoittavat selvästi, että aika on nyt tullut, jolloin juutalainen kansa palautetaan entiseen jumalallisen suosion asemaansa Abrahamin luonnollisena jälkeläisenä.

Toinen mielenkiintoinen seikka vertauksessa on, että rikkaan miehen mainitsemien ”viiden veljen” isänä mainittiin myös Aabraham. Kun kansa vapautettiin Babylonin vankeudesta Persian kuningas Kyyroksen antaman määräyksen nojalla 500 vuotta ennen Herramme ensimmäistä tulemistä, Palestiinaan palanneet olivat pääosin kahdesta heimosta, vaikka muutama palasi kaikista heimoista. (2. Aikakirja 36:20–23; Esra 2:1). Jos tämä yksi rikas mies edusti kahta heimoa, niin muut kymmenen heimoa, joista suurimmalla osalla ei ollut mahdollisuutta tulla suoraan kosketuksiin Messiaan opetusten kanssa hänen ensimmäisellä tulemisellaan, voidaan asianmukaisesti edustaa viidellä veljellä.

Näin katsottuna vertauksen jokainen yksityiskohta on sopusoinnussa sekä Raamatun että historiallisten tosiseikkojen kanssa; kun taas jos yritämme ajatella sitä kirjaimellisena lausumana, jonka tarkoituksena on osoittaa vanhurskaiden lopulliset palkkiot, se on äärimmäisen epäjohdonmukainen ja absurdi. Paitsi että se olisi epäjohdonmukaista ja absurdi, se merkitsisi myös sitä, että Raamattu on ristiriitainen ja epäluotettava, koska, kuten olemme jo nähneet, Vanhan testamentin ”sheol” ja Uuden testamentin ”hades” määritellään nimenomaan tiloiksi, joissa ei

ole tietoa, kun taas tässä vertauksessa sanotaan, että *hadesissa* on piinaa. Kaikki selviää, kun ymmärrämme, että tässä viitataan kansan kuolemaan, kun taas kansan jäsenet jatkavat elämäänsä ja joutuvat vainon kohteeksi.

Kuolemattomat madot – sammumaton tuli

Vaikka ”sheol” on ainoa Vanhan testamentin sana, joka on käännetty ”helvetiksi”, sen kreikkalainen vastine *hades* ei ole ainoa sana, joka on käännetty ”helvetiksi” Uudessa testamentissa. Aivan muinaisen Jerusalemin ulkopuolella oli laakso, jossa poltettiin kuolleita ruhoja ja muuta kaupungin jätettä; ja sanotaan, että rikkiä käytettiin apuna tässä tuhoamistyössä – luultavasti desinfiointiaineena. Tätä paikkaa kutsuttiin hepreaksi Hinnomin laaksoksi ( ), ja kreikkalaiset kutsuivat sitä Gehenna. Tätä kreikkalaista sanaa *Gehenna* käytetään muutaman kerran Uudessa testamentissa, ja se käännetään usein ”helvetiksi”. Sanotaan, että tiettyjen rikollisten ruumiit, joita juutalaiset pitivät ylösnousemuksen arvoisina, heitettiin Gehennaan; siksi Jeesus käyttää tätä sanaa kuvaamaan ikuista tuhoa, johon täysin tahallisiksi syntisiksi katsotut joutuvat lopulta.

Sana *Gehenna* on käännetty ”helvetiksi” Markuksen evankeliumin luvussa 9:43–48, jossa sanotaan seuraavasti: ”Jos kätesi viettelee sinua, katkaise se: sinulle on parempi päästä elämään raajarina kuin mennä kahdella kädellä helvettiin, tuleen, jota ei koskaan sammuteta: siellä mato ei kuole eikä tuli sammu. Ja jos jalkasi viettelee sinua, katkaise se: sinulle on parempi päästä elämään

yhdellä jalalla kuin mennä kahdella jalalla helvettiin, tuleen, jota ei koskaan sammuteta: siellä mato ei kuole eikä tuli sammuu. Ja jos silmäsi viettelee sinua, revi se pois: parempi on sinulle päästä Jumalan valtakuntaan yhdellä silmällä kuin joutua kahdella silmällä helvetin tuleen, jossa mato ei kuole eikä tuli sammuu.”

Jokaisessa edellä mainitun kohdan tapauksessa sana helvetti on käänös kreikkalaisesta sanasta *Gehenna*, ja se on siten selvästi viittaus Hinnomin laaksossa jatkuvasti palaneiden tulien tuhoisien vaikutusten symboliseen merkitykseen. Koko kuva on pikemminkin tuhoa kuin kidutusta. Jopa maininta madoista, jotka eivät kuole, vahvistaa tätä tuhon kuvaa, sillä nämä madot ovat kiistatta niitä, jotka saastuttavat kaikki kuolleet ruumiit. Tämän kohdan kääntäjät uskoivat tietenkin mukaan ikuiseen kidutukseen ja tekivät parhaansa antaakseen meille käännöksen, joka näennäisesti tukisi heidän taikauskoaan. Siksi ”sammumaton” tuli ja ”kuolemattomat madot” antavat tekstille sellaisen vaikutelman, joka vakuuttaa jotkut siitä, että ikuinen kidutus tulisen helvetin tulessa on todellakin jumalattomien kohtalo.

Jos kuitenkin käytämme tervettä järkeä, huomaamme, että tässä kohdassa ei ole lainkaan tällaista ongelmaa. Mitä tahansa tulta, joka kuluttaa täysin sen, mitä se polttaa, kutsutaan oikeutetusti sammumattomaksi tuleksi. Tuli, joka jatkaa palamistaan, kunnes kaikki saatavilla oleva palava materiaali on kulutettu, on tuli, jota ei ole sammutettu, mutta se ei ole ikuinen tuli. Jeesus siis havainnollisti

tässä sitä tosiasiaa, että syntiset eivät pystyisi välttämään synnin täyttä rangaistusta, joka on kuolema tai tuho – että tuhon tulet eivät sammu. Lisäksi, jos symbolinen tuli jostain syystä ei saisi tuhoa päätökseen, aina läsnä olevat ”madot” tekisivät sen. Näin ollen voimme joka näkökulmasta nähdä, että Mestari käytti tässä tuhon symbolia, mikä jälleen vahvistaa Raamatun yhtenäisen todistuksen siitä, että ”synnin palkka on kuolema”. Roomalaiskirje 6:23

Myös tämän Raamatun kohdan loppuosa on symbolinen. Silmät, kädet ja jalat arvostetaan suuresti niiden hyödyllisyyden vuoksi, ja Jeesuksen ehdotus, että kristitty luopuisi niistä mieluummin kuin menettäisi iankaikkisen elämän, on vain toinen tapa sanoa, että meidän tulisi olla valmiita tekemään mitä tahansa uhrauksia tässä elämässä mieluummin kuin vaarantamaan iankaikkista olemassaoloamme.

Tämän kohdan ensimmäinen sovellus koskee ilmeisesti vain kristittyjä – niitä, jotka ovat sitoutuneet seuraamaan Jeesuksen jalanjalkia – vaikka sama periaate pätee myös tahallaan jumalattomiin tuhatvuotisen valtakunnan aikana. Kristityt ovat nyt elämän koetuksella, ja varmin tapa saavuttaa voitto on uhrata kaikki Jumalan palveluksessa.

Jesaja 66:24 kuvaa tahallisista syntisistä tulevaa tuhoa tuhatvuotisen valtakunnan aikana samankaltaisella kielellä kuin Mestari. Jeesus on saattanut lainata tätä kohtaa soveltaen tuhon symboliikkaa niihin, jotka ovat nyt elämän koetuksella. Lainaus: ”He menevät ulos ja katsovat niiden ruumiita, jotka ovat rikkonet minua vastaan;

sillä heidän mato ei kuole, eikä heidän tulensa sammu; ja he ovat kauhistus kaikille lihallisille.”

Heidän piinansa savu

Ilmestyskirjan 14:10,11 mainitaan joskus todisteena piinausopista. Tämä Raamatun kohta kuuluu seuraavasti: ”He juovat Jumalan vihan viiniä, joka on kaadettu sekoittamattomana hänen vihan maljaansa; ja heitä kidutetaan tulella ja tulikivellä pyhien enkelien ja Karitsan edessä; ja heidän kidutuksensa savu nousee ylös ikuisesti ja ikuisesti; eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, jotka palvovat petoa ja sen kuvaa ja jotka ottavat sen nimen merkin.”

Jos Herra on tarkoittanut edellä mainitun kohdan olevan kirjaimellinen tosiasia, niin ihmiskunnan maailmassa ei monien tarvitse olla siitä erityisen huolissaan, sillä kidutuksen sanotaan kohdistuvan niihin, jotka palvovat joko petoa tai pedon kuvaa. Vaikka jotkut pakanamaissa ovat palvoneet petoja, harvat, jos ketkään, ovat koskaan palvoneet tässä kuvattua kirjaimellista petoa – leopardin kaltaista petoa, jolla on karhun jalat, leijonan suu sekä seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. (Ilmestyskirja 13:1,2). Kohta on kirjaimellisesta näkökulmasta vieläkin hämmentävämpi, kun huomaamme, että kidutus tapahtuu pyhien enkelien läsnä ollessa, mikä voitaisiin helposti tulkita tarkoittavan taivaassa. Tällainen tilanne taivaassa tekisi siitä varmasti täysin erilaisen paikan kuin monet ovat luulleet sen olevan.

Ilmestyskirja on täynnä symboleja, eikä tämä kohta ole poikkeus säännöstä. ”Peto” on tässä ilmeisesti väärä uskonnollis-poliittinen järjestelmä, joka vaatii

ihmisten palvontaa; ja symbolisesti esitetty ajatus on, että ne, jotka väittävät seuraavansa Karitsaa ja palvovan todellista Jumalaa, mutta sen sijaan vannovat uskollisuutta tälle pedolle, joutuvat kokemaan monenlaisia vaikeuksia ja osallistuvat kärsimyksiin, jotka koituvat kaikkien väriin järjestelmien osaksi suuren ”vaikeuksien ajan” aikana, jolla tämä aikakausi lopulta päättyy. Tässä kohdassa ei ole mitään, mikä viittaisi siihen, että piina tapahtuisi kuoleman jälkeen.

Heidän kidutuksensa ”savu” on ilmeisesti symbolinen tapa ilmaista, että todisteet tai muistot heidän kidutuksestaan tulevat ikuisesti muistuttamaan siitä, mihin johtaa kenenkään tai minkään muun kuin todellisen Jumalan palvominen. Riippumatta siitä, mitä tämän kohdan kaikki yksityiskohdat saattavat tarkoittaa, sitä ei todellakaan voida johdonmukaisesti käyttää todisteena pimeän keskiajan teoriasta, jonka mukaan jumalattomat joutuvat ikuisen kidutukseen.

Kuinka Saatanaa kidutetaan

Jotkut, pyrkiessään ”todistamaan” ikuisen kidutuksen oppia, ovat tarttuneet Ilmestyskirjan 20:10 lauseeseen väittäen, että se tukee kidutusteoriaa. Lainataan: ”Ja se paholainen, joka oli heitä pettänyt, heitettiin tulen ja tulikiven järveen, jossa ovat myös peto ja väärä profeetta, ja heitä kidutetaan päivin ja öin ikuisesti ja ikuisesti.” Olemme jo nähneet, että Raamattu tekee selkeän eron ”tulijärven” ja ”helvetin” eli *haadexen* välillä, sillä jälkimmäisen sanotaan heitettävän edelliseen. (Ilm. 20:14). Tämä ”kärsimys”,

jonka sanotaan kohdistuvan Saatanaan, rajoittuu ilmeisesti häneen eikä voi koskea niitä, jotka vapautetaan helvetistä ja joiden ”kyyneleet pyyhitään pois”. Ilm. 21:4

Kuinka sitten Saatanaa kidutetaan? Sovelletaanko häneen pimeän keskiajan teoriaa, jos ei keneenkään muuhun? Emme usko niin. Kreikkalainen sana, joka tässä on käännetty ”kidutetaan”, on professori Strongin mukaan peräisin kreikkalaisesta sanasta ”basanos”, jonka kirjaimellisen merkityksen hän antaa olevan ”koekivi”. Sama sana on käännetty ”kiusatuksi” 2. Pietarin kirjeen 2:8 kohdassa, jossa kerrotaan sodomilaisten jumalattomien tekojen vaikutuksesta vanhurskaan Lotin sieluun. Lotin tapauksessa ajatus on ilmeisesti se, että hän oppi päivittäin vertailun kautta jumalattomuuden elämän kauheita seurauksia.

Jotta saataisiin oikea käsitys siitä, kuinka paholaista ”kidutetaan”, on hyödyllistä tarkastella profeetta Jesajan 14:15-17:n profetiaa. Lainataan: ”Mutta sinä joudut helvettiin [*sheol*], kuilun syvyyksiin. Ne, jotka sinut näkevät, katsovat sinua tarkasti ja miettivät: ’Onko tämä se mies, joka sai maan vapisemaan, joka ravisteli valtakuntia, joka teki maailmasta erämaan ja tuhosi sen kaupungit, joka ei avannut vankiensä [kuoleman] taloa?’

Kun verrataan tätä Saatanan tuhoa koskevaa profetiaa Ilmestyskirjan kirjoittajan lausuntoon hänen ”kärsimyksensä”, ajatus näyttää selvältä, että paholaisesta tulee ikuinen esimerkki Jumalaa vastaan kapinoinnin kauheista seurauksista, ja että

pelastetut ihmiset jatkavat hänen pilkkaamistaan ikuisuuden läpi. Ei niin, että paholainen itse olisi tietoinen siitä pilkasta, jota hänelle osoitetaan. Tämä ei olisi tarpeen tekstin merkityksen kannalta. Esimerkiksi omassa kielenkäytössämme kuulemme joskus sanottavan jostakusta, jota yhteisö ei pitänyt: ”Nyt kun mies on kuollut, antakaa hänen levätä, sillä mitään ei saavuteta jatkamalla puhumista hänestä.”

Itse asiassa tietenkään mikään, mitä saattaisimme sanoa tai tehdä, ei vaikuttaisi millään tavalla kuolleeseen, aivan kuten ikuinen häpeä, joka kasataan Saatanan päälle, ei vaikuta häneen, kun hänet lopulta tuhotaan tulijärvessä; siitä huolimatta ihmiset eivät anna hänen levätä; he jatkavat hänen esittämistään esimerkkinä pahan, itsekeskeisen elämänvalinnan kauheista seurauksista. Näin ollen pahan jumalallinen salliminen nähdään johtavan ikuiseen siunaukseen kaikille ihmiskunnan halukkaille ja tottelevaisille, sillä se on kriteeri, jonka avulla kaikki pystyvät älykkäästi erottamaan hyvän ja pahan. Epäilemättä enemmistö valitsee hyvän.

LUKU 4

Henget ja spiritismi

”Sillä myös Kristus kärsi kerran synneistä, vanhurskas epävanhurskaiden puolesta, tuodakseen teidät Jumalan luo. Hänet surmattiin ruumiissa, mutta hänet herätettiin henkiin Hengessä. Herätettyään hän meni julistamaan vangituille hengille – niille, jotka olivat kauan sitten olleet tottelemattomia, kun Jumala odotti kärsivällisesti Nooan päivinä, kun arkki rakennettiin. Siinä vain muutama ihminen, yhteensä kahdeksan, pelastui veden kautta.” 1. Pietarin kirje 3:18-20

Se, että Jumalan Sanan totuutta ei voida kunnolla ymmärtää ja arvostaa, ellei oteta huomioon sen koko todistusta tietystä aiheesta, ilmenee hyvin sen useista lausunnoista, jotka koskevat Jeesuksen tilaa ja olinpaikkaa hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa välisenä aikana.

Apostoli Pietarin siteeraamassa ja Mestarin kuolemaan ja ylösnousemukseen soveltamassa Vanhan testamentin profetiassa sanotaan, että Jeesus oli helvetissä. (Psalmi 16:10; Apostolien teot 2:27-32). Väärinkäsityksen vuoksi siitä, mitä Jeesus itse sanoi ristillä olleelle varkaalle, monet ovat tulleet uskomaan, että hän meni ”paratiisiin” heti kuollessaan; ja tämän tekstin pinnallisesta lukemisesta päätellen hän meni jonnekin saarnaamaan ”vangittuna oleville hengille”.

Aiemmassa keskustelussa opimme, että Raamatun helvetti on kuoleman tila; että ”sheol”

Vanhassa testamentissa ja ”hades” Uudessa testamentissa ov -sanoja, jotka kuvaavat täydellisen tajuttomuuden tilaa. (Saarnaaja 9:10). Koska Jeesus kuoli lunnasena tai sijaisena isä Aadamin ja hänen sukupolvensa puolesta, ottaen siten syntisen paikan, oli välttämätöntä, että hän joutui tähän kuoleman tilaan, Raamatun helvettiin.

”Hän sai haudan jumalattomien joukossa”, julisti profeetta Jeesuksesta (Jesaja 53:9). Juuri tämän raamatullisen totuuden perustavanlaatuisen tosiasian mukaisesti meidän on pyrittävä ymmärtämään, mitä muuta pyhä Sana mahdollisesti kertoo Jeesuksen olinpaikasta ristiinnaulitsemisen ja kolmantena päivänä tapahtuneen kuolleista nousemisen välisenä aikana.

Jotta voimme selvästi ymmärtää, kuinka Jeesus saattoi saarnata ”vankilassa oleville hengille” aikana, jolloin muut pyhät kirjoitukset osoittavat hänen olleen kuolleen tajuttomana, on ensin selvitettävä, keitä olivat ne ”henget”, joille hän saarnasi. Juuri tämän tiedon Pietari antaa meille sanoilla: ”ne, jotka olivat tottelemattomia kauan sitten, kun Jumala odotti kärsivällisesti Nooan päivinä”.

Joten hän meni ja saarnasi vankilassa oleville hengille – niille, jotka olivat kauan sitten olleet tottelemattomia, kun Jumala odotti kärsivällisesti Nooan rakentaessa laivaansa.

Toisessa kirjeessään Pietari antaa meille vielä tarkemman kuvauksen ”henkistä” sanoen: ”Jos Jumala ei säästänyt syntiä tehneitä enkeleitä, vaan heitti heidät helvettiin ja antoi heidät pimeyden

kahleisiin, odottamaan tuomiota; eikä säästänyt vanhaa maailmaa, vaan säästi Nooan, kahdeksannen henkilön, joka oli vanhurskauden saarnaaja, ja toi vedenpaisumuksen jumalattomien maailmaan.” 2. Pietarin kirje 2:4,5

Edellä olevasta lainauksesta käy ilmi, että ”henget”, joille Jeesus saarnasi, olivat tietty ryhmä ”enkeleitä”, jotka olivat olleet tottelemattomia Jumalalle vedenpaisumuksen aikaan. Myös apostoli Juuda mainitsee nämä samat olennot viittaamalla heihin ”enkeleinä” ja kuvaamalla heidän erityistä syntiään siten, että he ”eivät pysyneet omassa asemassaan”. Juuda selittää myös, aivan kuten Pietarikin, että nämä ”enkelit” ovat nyt vangittuina, ja Juuda lisää, että he ovat ”pimeyden kahleissa” odottaen suuren päivän tuomiota. Juuda 6

Nämä ”vangitut henget” eivät siis ole kuolleiden ihmisten ”henkiä” tai ”haamuja”, vaan ne ovat henkisiä olentoja enkelien olemassaolon tasolla. Tämä on tärkeä totuus, joka on aina pidettävä mielessä.

Ymmärrämme, että Jumalan maallinen luomakunta on meille näkyvä ja ymmärrettävä, ja että olemassaolon tasoja on monia, alimmasta ”yksisoluisesta” elämästä aina ihmiseen asti, joka täydellisyydessään oli tämän aineellisen eli maallisen valtakunnan kuningas. Raamattu osoittaa, että tämä sama moninaisuus jumalallisessa luomakunnassa ulottuu korkeammalle tasolle, kauas sen ulkopuolelle, mikä on meille näkyvää, että ihmisen, Jumalan maallisten olentojen korkeimman, yläpuolella on

henkimaailma; ja että tässä henkimaailmassa, aivan kuten luonnollisessa maailmassa, on erilaisia olentojen luokkia, kuten enkelit, kerubit jne.

Ihmisestä psalmisti julistaa: ”Sinä olet tehnyt hänet hieman alemmaksi kuin enkelit.” (Psalmi 8:5). Kun Jeesus tuli maan päälle kuolemaan ihmiskunnan Vapahtajana, hän ”tuli lihaksi” ja kuoli ihmisenä; mutta ylösnousemuksessaan hänet korotettiin korkealle ”kaikkien hallitsijoiden, voimien, valtijoiden ja hallitsijoiden yläpuolelle, ja jokaisen nimen yläpuolelle, joka mainitaan, ei vain tässä maailmassa, vaan myös tulevassa.” (Efesolaisille 1:21). Näin Raamattu osoittaa selkeän rajan maallisen ja hengellisen olemassaolon välillä.

Raamattu osoittaa, että tällä hetkellä on sekä pyhiä että epäpyhiä enkeleitä; vaikka luotuina kaikki nämä hengelliset olennot olivat sopusoinnussa Jumalan kanssa ja palvelivat häntä eri tehtävissä. Niistä enkeleistä, jotka pysyivät sopusoinnussa Luojan kanssa, apostoli sanoo, että he ovat nyt ”palvelevia henkiä, lähetettyjä palvelemaan niitä, jotka tulevat olemaan pelastuksen perillisiä”. Heprealaiskirje 1:14

Ja taas: ”Enkelistä hän sanoo: ’Joka tekee enkelinsä hengiksi ja palvelijansa tulen liekiksi’” (Hepr. 1:7). Näistä kristittyjen enkelipalvelijoista Jeesus sanoi: ”Katsokaa, ettette halveksi yhtäkään näistä pienistä; sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaassa katsovat aina minun Isäni kasvoja, joka on taivaassa.” - Matt. 18:10

Maalliset ja taivaalliset ”enkelit”

Raamatun tutkijan ei pidä hämmentyä siitä, että Raamatussa termiä ”enkeli” käytetään toisinaan ihmisistä. Sana tarkoittaa kirjaimellisesti ”palvelija” tai ”sanansaattaja”, ja kontekstista on aina pääteltävä, viittaako kohta, jossa sitä käytetään, ihmisisiin sanansaattajiin vai taivaallisiin eli hengellisiin sanansaattajiin.

Toisaalta Raamattu osoittaa selvästi, että on olemassa hengellisiä olentoja, joita kutsutaan ”enkeleiksi”. Esimerkiksi sinä yönä, jolloin Jeesus syntyi, ”enkeli” ilmoitti hänen syntymästään paimenille. Se, että tämän tehtävän suoritti hengellinen olento, käy ilmi sanoista: ”Ja yhtäkkiä enkelin kanssa oli suuri joukko taivaallisia joukkoja, jotka ylistivät Jumalaa ja sanoivat: ’Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja rauha maan päällä, ihmisille hyvä tahto.’” (Luukas 2:10–14). Samoin se oli hengellinen olento, joka ilmoitti Marialle, että hänestä tulisi Jeesuksen äiti, ja se oli myös hengellinen olento, joka palveli Jeesusta Getsemanen puutarhassa. Jeesus viittasi taivaallisiin olentoihin sanoessaan, että hän voisi pyytää Isältään, ja hänelle annettaisiin yli kaksitoista legioonaa enkeleitä avustamaan ja suojelemaan häntä. Luukas 1:26–38; 22:43; Matteus 26:53

Mutta kuten olemme jo nähneet, kaikki nämä enkelolennot eivät pysyneet uskollisina Luojalleen Jehovalle – osa heistä oli ”kauan sitten tottelemattomia, kun Jumala odotti kärsivällisesti Nooan päivinä”. (1. Piet. 3:20). Näitä uskottomia on

yleisesti alettu kutsua ”langenneiksi enkeleiksi”. Raamattu osoittaa, että rangaistuksena kapinastaan heitä pidetään nyt vangittuina ”pimeyden kahleissa”.

Missä ”henget” ovat?

Jo aiemmin siteeratussa tekstissä apostoli antaa meille erittäin tärkeää tietoa siitä, mistä näiden langenneiden enkelien vankila – ” ” – koostuu. Siteeraamme tekstiä uudelleen: ”Jos Jumala ei säästänyt syntiä tehneitä enkeleitä, vaan heitti heidät helvettiin ja antoi heidät pimeyden kahleisiin, jotta heidät säilytettäisiin tuomion päivään asti.” 2. Piet. 2:4

Juuri lainatussa kohdassa oleva sana ”helvetti” ei ole käänös kreikkalaisesta sanasta *hades* tai *Gehenna*. Termi, jota apostoli tässä käyttää, on ”tartaroo”, ja tämä on ainoa kerta, kun se esiintyy Raamatussa. ”Tartaroo” tulee kreikkalaisesta sanasta ”tartarus”, jota käytetään kreikkalaisessa mytologiassa nimityksenä pimeälle syvyydelle tai vankilalle. Tarkasteltavassa tekstissä koko ilmaisu ”heitetään helvettiin” käytetään käänösmuotona sanalle ”tartaroo”; joten ilmeisesti sana viittaa enemmän tekoon kuin paikkaan. Syntiä tehneiden enkelien lankeemus oli kunniasta ja arvokkuudesta häpeään ja tuomioon; joten ajatus näyttää olevan: ”Jumala ei säästänyt syntiä tehneitä enkeleitä, vaan alensi heidät ja antoi heidät pimeyden kahleisiin.”

Nämä enkelit olivat alkuperäisessä pyhydessään mahtavia, voimakkaita ja kunniakkaita. Heillä oli ilmeisesti suuret vapaudet; ja palvellessaan Jumalaa ja hänen maallisia ystäviään he matkustivat todennäköisesti usein maan ja Luojan laajan

universumin muiden osien välillä. Juuda sanoo, että nämä enkelit ”eivät pitäneet kiinni alkuperäisestä asemastaan”. Tämä valaisee 1. Mooseksen kirjan 6:2 sanoja, joissa lukee: ”Jumalan pojat näkivät ihmisten tyttäriä, että he olivat kauniita, ja he ottivat vaimoikseen kaikki, jotka he valitsivat.” Toisin sanoen näiden enkelien ”synti” oli ainakin osittain se, että he materialisoituivat ihmisiksi ja antautuivat laittomiin suhteisiin ihmisten tyttärien kanssa.

Raamatun kattaman historiallisen ajanjakson aikana eri aikoina useita pyhiä sanansaattajia eli enkeleitä lähetettiin maan päälle välittämään viestejä profeetoille ja muille; ja monissa näistä tilanteista he saivat luvan materialisoitua ja ilmestyä ihmisinä. Esimerkki tästä on kolmen enkelin vierailu Abrahamin luona ennen lisäkin syntymää (1. Mooseksen kirja 18:1–22). Tällaiset ruumiillistumiset olivat sallittuja, kun Herra ne hyväksyi ja kun niihin osallistuvat enkelit eivät ylittäneet etuoikeuksiaan. Ennen vedenpaisumusta syntiä tehneet enkelit ”eivät pysyneet alkuperäisessä asemassaan”, toisin sanoen he halusivat jatkaa yhteyttään ihmiskuntaan ihmisinä.

Koska he olivat rajoittaneet ja heikentäneet omia voimiaan laittomalla suhteella langenneeseen ihmiskuntaan, oli kuinka sopivaa tahansa, että heidän rangaistuksensa oli se, että heidät heitettiin alas tai alennettiin ja samalla ”sidottiin pimeyden kahleisiin”. Sanan ”vankila” käyttöön tekstissämme sisältyy ajatus vapauden rajoittamisesta; joten nämä ”henget” ovat todellakin olleet ”vankilassa”, riistettyinä suuresta osasta normaalia vapauttaan, joka heillä oli

ollessaan täydessä yhteydessä ja sopusoinnussa Luojan kanssa.

Raamatussa on paljon todisteita, jotka tukevat ajatusta, että näiden langenneiden enkelien vankeuspaikka on maapallon ilmakehä, ja että heidän vaikutuspiirinsä rajoittuu suurelta osin epäsuoraan yhteyteen ihmiskunnan kanssa. Jeesuksen palvelutyötä kuvaavissa evankeliumin kertomuksissa mainitaan usein, kuinka hän ajoi ulos ”paholaisia” tai ”demoneja”. Myöhemmin apostoleilla oli etuoikeus suorittaa samanlainen palvelu erilaisten ”ien” osalta. Vaikka korkeamman tason kriitikot yrittävät todistaa, että nämä Jeesuksen ja apostolien käsittelemät ”riivaus” -tapaukset olivat vain mielisairauden tai hermoston häiriöiden tapauksia, näihin ”paholaisiin” liittyy aivan liian selvä persoonallisuuden käsite, jotta tällainen vapaamielinen tulkinta olisi mahdollinen.

Kuningas Saul ja Endorin noita

Paitsi Uudessa testamentissa, myös Vanhassa testamentissa löydämme todisteita näiden langenneiden enkelien tai ”vankilassa olevien henkien” rajoitetusta toiminnasta. On esimerkiksi kuningas Saulin ja Endorin noidan tapaus. Mooseksen laki kielsi kaiken noituuden, mutta nämä muinaiset henkivälittäjät jatkoivat pahoja käytäntöjään, vaikka se merkitsi kuolemanvaaraa. Aivan kuten nykypäivän henkivälittäjät väittävät kykenevänsä kommunikoimaan kuolleiden kanssa, niin ilmeisesti myös Endorin noita esitti samanlaisia väitteitä. Kun kuningas Saul menetti jumalan suosion pahuutensa vuoksi ja näki olevansa suuressa

vaarassa joutua vihollistensa voittamaksi, hän pyysi noitaa ottamaan yhteyttä Samueliin nähdäkseen, voisiko kuollut profeetta tehdä mitään hänen hyväkseen.

Kertomus tästä muinaisesta istunnosta on kirjattu 1. Samuelin kirjan 28:7–20. Monet Raamatun tutkijat ovat lukeneet tämän kertomuksen Saulin oletetusta yhteydenpidosta kuolleeseen profeetta Samueliin ja päättäneet, että se tarjoaa erinomaisen raamatullisen todisteen siitä, että kuolleet eivät ole lainkaan kuolleita, vaan elävät jossain, ja että heidän kanssaan voidaan olla yhteydessä tietyissä olosuhteissa, erityisesti henkivälittäjän avulla. Itse asiassa kautta aikojen Saatana on käyttänyt tätä samaa petoksen menetelmää pyrkiessään kumoamaan Raamatun selkeät opetukset siitä, että ”synnin palkka on kuolema”. Kun tarkastelemme lyhyesti joitakin tosiasioita Saulin vierailusta noidan luona, huomaamme helposti, että lähes samaa analogiaa voitaisiin soveltaa nykyaikaisiin istuntoihin, ja tulos olisi sama. Roomalaiskirje 6:23

Ensinnäkin on huomattava, että Saulin omien sanojen mukaan hän ei ollut enää Jumalan suosiossa. Hän sanoi noidalle: ”Jumala on poistunut minusta eikä enää vastaa minulle, ei profeettojen eikä unien kautta.” Samuelin elinaikana hän oli Herran uskollinen palvelija ja profeetta eikä koskaan ollut valmis toimimaan Herran tahdon vastaisesti; silti tässä näemme Saulin, joka itse myönsi, ettei Jumala suosi tätä ajatusta, pyytämässä noitaa hankkimaan viestin tältä uskolliselta profeetalta.

Pitäisikö meidän olettaa, että jos Samuel olisi ollut elossa, joko taivaassa tai jossain muualla, hän olisi ollut yhtään vähemmän kuuliainen Herralle kuin silloin, kun hän oli täällä maan päällä? Vai pitäisikö meidän uskoa, että tällä jumalattomalla noidalla, jonka Herra oli tuominnut, olisi ollut valta vastustaa jumalallista tahtoa ja paitsi tuoda Samuel esiin, myös houkutella häneltä viesti tämän kapinallisen kuninkaan lohduttamiseksi? Ilmeisesti tämä kertomus on siis annettu meille Raamatussa pelkästään historiallisena muistiinpanona Saulin elämän tärkeistä tapahtumista, mutta ilman aikomusta vahvistaa noidan väitettä, että hän olisi nähnyt Samuelin ja puhunut tämän kanssa.

Pahat henget käyttivät Endorin meedion kautta samoja menetelmiä kuin nykyäänkin. Ne saivat noidan mielessä näkyviin tutun kuvan vanhasta profeetasta, jolla oli yllään, kuten oli hänen tapansa, pitkä viitta. Kun noita kuvaili mielessään näkemäänsä "astraalikuvaa", Saul tunnisti sen heti Samuelin kuvauksena. Mutta Saul itse ei nähnyt mitään – hän "ymmärsi" kuvauksen perusteella, että kyseessä oli Samuel.

Kuten ihmiset tällaisissa olosuhteissa yleensä ovat, Saul oli helposti vakuuttunut eikä pysähtynyt miettimään, kuinka oli mahdollista, että Samuel näytti yhtä vanhalta ja kumaralta kuin eläessään maan päällä, jos hän oli nyt henkiolento ja paljon paremmassa asemassa kuin ennen. Saul ei myöskään ajatellut kysyä, miksi Samuelilla oli henkimaailmassa sama vanha viitta, jota hänellä oli ollut, kun Saul tunsi hänet maallisena olentona – hän

ei edes pysähtynyt miettimään, että profeetan viitta, harmaat hiukset jne. olivat jo kauan sitten mädäntyneet haudassa. Herra oli hylännyt Saulin, ja nyt nämä ”valehtelevat henget”, jotka esiintyvät profeettana ja puhuivat Saulille hänen nimissään meedionsa, noidan, välityksellä, pystyivät helposti harhauttamaan hänet.

”Miksi olet häirinnyt minua herättämällä minut?”, noita esitti kuolleen profeetan kysyvän. Israelilaiset ymmärsivät kuningas Saulin aikoina yleisesti, että kuolleet nukkuivat ”sheolissa”, joten kysymys ”Miksi olet häirinnyt minua” ei kuulostanut oudolta. Mutta voimmeko hetken kuvitella, että tällä tuomittulla noidalla olisi ollut voima herättää profeetta kuolleista? Tai, jos tarkastelemme asiaa modernin spiritismin näkökulmasta, että Samuel ei ollut lainkaan kuollut, vaan viihtyi henkimaailmassa, eikö ole outoa, että noita julisti hänen olevan ” ”, joka ”nousi” maasta sen sijaan, että olisi ”laskeutunut” taivaasta?

Nykyaikaisen teologian näkökulmasta katsottuna kuinka täysin järjetön onkaan ”Samuelin” profetia Saulin tappiosta ja kuolemasta tulevan päivän taistelussa! Lainataan: ”Huomenna sinä ja poikasi olette minun kanssani: Herra antaa myös Israelin joukot filistealaisten käsiin.” Kuvitelkaa uskollista Samuelia ja rakastettua Jonatania yhdessä henkimaailmassa pahan kuningas Saulin kanssa! Sopiiko tämä kovin hyvin keskiajan uskontunnustusteologiaan? Ehdottomasti ei! Lopulta, tietenkin, mutta ei seuraavana päivänä, kaikki nämä olivat yhdessä kuolemassa, ”sheolissa”, Raamatun helvetissä, jossa he yhä odottavat ylösnousemusta,

jolloin kaikki kutsutaan esiin Ihmisen Pojan toimesta; mutta noidan ei tarvinnut käyttää mitään yliluonnollista voimaa ennustaakseen totuudenmukaisesti Saulin lähestyvää tappiota ja kuolemaa. Itse asiassa Saul pelkäsi sitä jo, siksi hän kääntyi noidan puoleen.

Charles Wesley oli ilmeisesti hämmentynyt siitä, miten Endorin ”meedio” yhdisti sekä hyvät että pahat kuolemassa, sillä hän kirjoitti:

Mitä nuo juhlalliset sanat ennustavat?

Toivon pilkahdus, kun elämä päättyy?

Sinä ja poikasi olette varmasti

huomenna levossa kanssani:

Ei helvetillisen tuskan tilassa,

jos Saul pysyy Samuelin luona;

Ei kadotetun epätoivon tilassa,

jos rakastava Jonathan on siellä.

Itse asiassa Saul ei tietenkään ollut lainkaan yhteydessä Samueliin, vaan yhteen tai useampaan ”vankilassa olevista hengistä”, joiden pääasiallinen toiminta vedenpaisumuksen ajoista lähtien on ollut ihmiskunnan harhauttaminen, erityisesti kuolleiden tilan suhteen. Raamatun maininnat näistä nekromanteista, noidista ja meedioista saavat meidät päättelemään, että nämä langenneet enkelit etsivät meidioiden kautta yhteyttä Israeliin. Mutta ilmeisesti näiden meidioiden tapana on muuttaa ilmentymistapaansa ajoittain; aivan kuten noituus kukoisti jonkin aikaa Uudessa-Englannissa ja

Ohiossa sekä koko Euroopassa, kuollen vähitellen pois ja väistyessä spiritismin tieltä, jonka kallistelu- ja koputusilmentymät ovat myös vähitellen väistymässä selvänäkijyyden ja materialisointiyritysten tieltä. Herran ja apostolien aikoina näiden ”henkien” toiminta oli ilmeisesti muuttunut noituuden menetelmistä pakkomielteisyyteen ja riivaukseen.

”Henkien” nykyaikainen toiminta

Saatuana kerran voiman materialisoitua ihmisiksi, mutta väärinkäyttäen sitä, nämä langenneet enkelit näyttävät edelleen pyrkivän käyttämään voimiaan ihmisten välityksellä, joko käyttämällä ”meedioita” tai hallitsemalla suoraan mieltä, kuten pakkomielteessä. On kuitenkin selvää, että ihmisen tahdon on suostuttava tähän vieraaseen hallintaan, ennen kuin nämä ”henget” voivat ottaa hallintaansa. Mutta kun ne ottavat hallintaansa, tahto ilmeisesti murtuu niin, että vastustuksen voimaa ei enää ole; siksi Jeesuksen ja apostolien palvelua arvostettiin niin paljon niiden keskuudessa, jotka olivat tuolloin paholaisten riivaamia.

Vaikka nämä langenneet enkelolennot saattavat ajoittain muuttaa tapaansa ottaa yhteyttä ihmisiin ja pettää heitä, niiden vaikutus on yleisesti ottaen aina kaukana Jumalasta ja Hänen Sanansa totuudesta. Nykyään puhutaan paljon kuolleiden kanssa keskustelemisestä, mutta mitä on ollut tuhansien yritysten – tieteellisesti valvottujen ja muiden – kokonaistulos? On totta, että absurdien ”tunnistusten” avulla, kuten Endorin noita onnistui saamaan Saulin uskomaan, monet ovat vakuuttuneet siitä, että he

ovat olleet yhteydessä kuolleisiin ystäviinsä ja sukulaisiinsa – mutta siihen se on jäänyt. Mitään merkittävää tietoa ei ole koskaan saatu spiritistisistä lähteistä.

Kuinka Kristus saarnasi vankilassa oleville hengille

Nyt kun olemme tunnistaneeet nämä ”henget”, joille Pietari kertoo Jeesuksen saarnanneen, herää kysymys: miten tämä saarnaaminen tapahtui? Kuinka Jeesus saattoi olla ”sheolissa” eli *haadeksessa*, jossa ei ole tietoisuutta, ja samalla saarnata näille langenneille enkeleille? Selitys tälle näennäiselle ongelmalle on yksinkertainen, kun tarkastelemme kohtaa hieman kriittisemmin. Apostoli sanoi, että Jeesus ”meni ja saarnasi vankilassa oleville hengille”. Kreikan kielen asiantuntijat ovat yhtä mieltä siitä, että sanoja ”meni ja saarnasi” käytetään merkityksessä ”saavutti jotain” eikä merkityksessä ”meni johonkin paikkaan”. Toisin sanoen nämä kaksi sanaa ovat tarpeeton lisäys tekstiin. Muinaisina aikoina oli tapana käyttää tämänkaltaisia ilmaisuja, ja jopa nykyäänkin huomaamme, että niitä käytetään toisinaan.

Tohtori Benjamin Wilson kääntää Emphatic Diaglott -teoksessaan tämän raamatunkohdan seuraavasti: ”Hän saarnasi vankilassa oleville hengille”, jättäen pois sanat ”meni ja”, koska ne eivät ole tarpeellisia tekstin oikean ymmärtämisen kannalta. Tämän tekstin alaviitteessä hän osoittaa, että muut auktoriteetit ovat tässä asiassa hänen kanssaan samaa mieltä. Jättämällä pois nämä kaksi

tarpeetonta sanaa, koko teksti kuuluu: ”Sillä myös Kristus on kerran kärsinyt synneistä, vanhurskas epävanhurskaiden puolesta, jotta hän saattaisi meidät Jumalan luo, kuollen lihassa, mutta elävöitetynä Hengessä; jonka kautta hän myös saarnasi vankeudessa oleville hengille.” (1. Piet. 3:18, 19). Merkitys on tässä ilmeinen, nimittäin se, että Jeesus saarnasi näille langenneille enkeleille kuolemansa ja ylösnousemuksensa kautta – se oli käytännön esimerkki, jota opetti hänen uskollisuutensa taivaalliselle Isälle ja Luojalle, jota vastaan nämä ”henget” olivat kapinoineet.

Lucifer oli ensimmäinen näistä henkiolennoista, joka kapinoi Jumalaa vastaan; ja hänellä oli ilmeisesti suuri vaikutusvalta niihin, jotka myöhemmin liittyivät kapinallisten joukkoon. Matteuksen evankeliumin 25:41 kohdassa ilmaisu ”paholainen ja hänen enkelinsä” viittaa läheiseen suhteeseen, joka vallitsee Saatanan ja näiden muiden langenneiden henkiolentojen välillä. Juuri kunnianhimo ja ylpeys johtivat Luciferin lankeemukseen (Jesaja 14:14), ja ilmeisesti sama henki on levinnyt näiden alempiarvoisten langenneiden enkelien joukkoon. Jeesuksen uskollisuus, uskollisuus, joka sai hänet nöyryyttämään itsensä ja tulemaan kuuliaiseksi kuolemaan asti, olisi siis voimakas saarna näille ”vankilassa oleville hengille”. Tuon saarnan voima kasvasi huomattavasti, kun nämä ”henget” huomaisivat, että Jeesus uskollisuutensa ansiosta herätettiin kuolleista ja korotettiin korkealle Jumalan oikealle puolelle, kun taas heidät alennettiin ja nöyryytettiin epäuskollisuutensa vuoksi.

Näin huomaamme, että kun ne ymmärretään oikein, kuolleiden tilaa koskevat erilaiset raamatunkohdat ovat yksi toisensa jälkeen sopusoinnussa sen suuren perustavanlaatuisen totuuden kanssa, että ”synnin palkka on kuolema” ja että ”kuolleet eivät tiedä mitään”. Saarnaaja 9:5

LUKU 5

Mikä on taivas?

*”Ylistetty olkoon Jumala, meidän Herramme
Jeesuksen Kristuksen Isä, joka runsaasta
armostaan on uudestisyntynyt meidät elävään
toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleista nousemisen
kautta, katoamattomaan, tahrattomaan ja
kuihtumattomaan perintöön, joka on varattu teille
taivaassa.”*

- 1. Pietarin kirje 1:3,4

Jos haluamme saada raamatullisen käsityksen siitä, mitä haudan takana odottaa sekä syntisiä että pyhiä, on otettava huomioon, mitä innoitettu kirjoitus sanoo taivaasta. Raamatun tosiasia on kiistaton: Jumala loi ihmisen elämään maan päällä, ja maa luotiin ihmisen kodiksi. Vaikka ihminen menetti maallisen hallintavallan ja tuomittiin kuolemaan synnin vuoksi, hänelle on taattu paluu elämään maan päällä Jeesuksen, Vapahtajan, kuoleman ja ylösnousemuksen kautta. Poikkeuksena tästä yleisestä ylösnousemuksesta, jossa kaikki ihmiset palaavat täydelliseen elämään kirkastetulla maalla, ovat Mestarin uskolliset seuraajat, jotka, kuten Raamattu selvästi osoittaa, saavat taivaallisen palkkion.

Raamatussa, erityisesti Uudessa testamentissa, on paljon sanottavaa taivaasta ja taivaallisista toiveista. Jeesus sanoi esimerkiksi: ”Isäni talossa on monta asuinsijaa; jos ei olisi niin, olisinhan teille sanonut. Minä menen valmistamaan teille paikkaa. Ja kun olen

mennyt ja valmistanut teille paikan, tulen takaisiin ja otan teidät luokseni, jotta siellä, missä minä olen, siellä olette tekni.” Joh. 14:2,3

Tämä on hyvin selvä lupaus, joka viittaa selvästi muutokseen maallisista olosuhteista hengellisiin. Mestarin näihin sanoihin on kuitenkin liitetty paljon väärinkäsityksiä. Kuulemme usein toiveen saada yksi näistä ”monista asunnoista”, mutta Jeesus osoittaa selvästi, että ne eivät olleet hänen seuraajilleen, vaan että hän oli menossa pois ”valmistamaan paikkaa” heille. Ajatuksena on, että hänen puhuessaan oli jo olemassa monia ”asuntoja”, mutta että hänen seuraajilleen oli tarkoitus tarjota uusi paikka tai olosuhde.

Ilmaisu ”monet asuinsijat” välittää ajatuksen pelkästään asuinpaikoista tai olosuhteista, joissa on ylenpalttisesti siunauksia ja iloa. Maa itsessään ja täydellisen ihmiselämän tila, jota edustivat ensimmäiset vanhempamme, oli epäilemättä yksi näistä ”asunsiista”. Tämä asuinpaikka menetettiin tietenkin synnin takia, mutta se on määrä palauttaa Jumalan aikanaan, kuten näemme myöhemmin.

Raamatun mukaan on olemassa erilaisia enkelien olemassaolon tasoja. Nämäkin voitaisiin asianmukaisesti sisällyttää niihin moniin ”asuntoihin”, joista Mestari puhui. Emme tiedä, kuinka monta tasoa tai elämänjärjestystä Luojan hengellisessä valtakunnassa on; mutta päätellen siitä suuresta elämän moninaisuudesta, jota on olemassa siinä, mitä kutsumme aineelliseksi valtakunnaksi, niitä on varmasti paljon. Mutta nyt oli tulossa ”uusi

luomakunta”, toinen olemassaolon taso oli valmistumassa ja varattu kirkolle – paikka Jeesuksen luona, johon hänet korotettiin ylösnousemuksensa yhteydessä.

Kirkon tuleva asema

Jeesus sanoi: ”Jotta te olisitte siellä, missä minä olen.” Tämä osoittaa, että Mestarin uskollisten seuraajien tuleva tila on sama paikka tai tila, johon hänet korotettiin. Jeesuksen korottamisesta apostoli sanoo: ”Siksi Jumala on myös korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, joka on yli kaikkien nimien, jotta Jeesuksen nimeen jokainen polvi taivaassa ja maan päällä taipuisi.” Filippiläiskirje 2:9,10

Taivaallinen Isä antoi Mestarille todellakin suuren korotuksen, jopa ”Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle”. (Hepr. 12:2). Ja tätä samaa korkeasti korotettua asemaa ”valmistellaan” seurakunnalle. Huomaa Jeesuksen lupaus Ilm. 3:21: ”Voittajalle minä annan istua valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istun Isäni valtaistuimella.”

Ei ihme, että Pietari sanoi, että Kristuksen ylösnousemuksen kautta kristitty ”on uudestisyntynyt elävään toivoon, ... katoamattomaan, tahrattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka on varattu teille taivaassa”. Huomaa apostolin sanat seuraavassa jakeessa: ”Teitä, joita Jumalan voima uskon kautta varjelee pelastukseen, joka on valmis paljastumaan viimeisenä aikana.” 1. Pietarin kirje 1:5

Raamatussa usein mainittu ”viimeinen aika” tai ”viimeiset päivät” viittaa siihen ajanjaksoon, joka

seuraa Kristuksen toista tulemista. Tämä tarkoittaa, että kirkolle varattu taivaallinen perintö ( ) ei ole vuosisatojen kuluessa tullut jokaisen yksittäisen kristityn osaksi kuoleman hetkellä, kuten uskontunnustuksen teologia opettaa, vaan se on palkkio, joka annetaan aikakauden lopussa, kun Jeesus palaa ja kuolleet herätetään. Tämä on sopusoinnussa Mestarin oman lupauksen kanssa, joka koskee hänen seuraajilleen valmistettavaa ”paikkaa”: ”Minä menen valmistamaan teille paikkaa, ja jos minä menen ... minä tulen takaisin ja otan teidät luokseni, jotta missä minä olen, siellä tekin olette.” Kuinka ilmeistä näistä sanoista onkaan, ettei yksikään kristitty voi toivoa olevansa Mestarin luona, ennen kuin hän ”tulee takaisin” ja ”ottaa” heidät luokseen.

Apostoli Paavali todistaa samasta asiasta seuraavasti: ”Olen taistellut hyvän taistelun, ... olen säilyttänyt uskon; tästä lähtien on minulle varattuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, vanhurskas Tuomari, antaa minulle sinä päivänä; eikä vain minulle, vaan kaikille niille, jotka rakastavat hänen ilmestymistään.” (2. Tim. 4:7,8). Kyllä, apostoli tiesi hyvin, että hänen taivaallista palkkaansa Kristuksen kanssaperillisenä messiaanisessa valtakunnassa ei saataisi ennen aikakauden loppua, jolloin Jeesus palaisi ottamaan kaikki pyhät luokseen.

Paavalin vilpitön toive

Filippiläiskirjeen 1:23:n Paavalin sanojen virheellisen käännöksen vuoksi jotkut ovat tulleet uskomaan, että apostoli odotti pääsevänsä taivaaseen Jeesuksen luo

heti kuolemansa jälkeen. Lainataan kohtaa: ”Minua repii kaksi halua: kaipaam mennä ja olla Kristuksen kanssa, mikä olisi minulle paljon parempi...” Sana ”mennä” ( ) tässä tekstissä on peräisin kreikkalaisesta sanasta ”*analusai*”, ja se olisi ilmeisesti pitänyt kääntää sanalla ”palaaminen”, ja niin se onkin käännetty professori Wilsonin teoksessa *Emphatic Diaglott*.

Edeltävissä jakeissa apostoli selittää, ettei hän ole varma, teloitetaanko hänet pian vai vapauttavatko roomalaiset viranomaiset hänet, jolloin hän saisi jatkaa palvelutyötään vielä jonkin aikaa. Hänellä ei ollut valinnanvaraa näiden kahden asian välillä – ”olen kahden asian välissä”. Mutta oli kolmas asia, jota hän piti paljon parempana, ja se oli ”*analusai*”; ja hän piti sitä parempana, jotta hän voisi olla Kristuksen kanssa.

Paavali tiesi, ettei hän voisi olla Kristuksen kanssa ennen Mestarin ”paluuta”, ja hän vain ilmaisi kaipaustaan tämän jokaisen todellisen kristityn toivon loistavan täyttymyksen suhteen. Prof. Wilson kommentoi tätä tekstiä *Emphatic Diaglott* -teoksensa alaviitteessä seuraavasti:

”Sana *analusai* esiintyy Luukkaan evankeliumissa 12:36, ja se on tässä käännetty sanalla paluu – Olkaa kuin miehet, jotka odottavat isäntäänsä, kun hän palaa jne. Jeesus oli opettanut opetuslapsilleen, että hän tulisi takaisin eli palaisi. ... Paavali uskoi tähän oppiin ja opetti sitä muille ja odotti ja odotti Vapahtajaa taivaasta ... kun ... hän saisi olla Herran kanssa.”

Paavali ei odottanut pääsevänsä taivaaseen heti kuollessaan. Hänellä oli vain kaksi vaihtoehtoa: toinen oli saada vielä vähän aikaa elää ja palvella totuutta ja veljiä, toinen oli vaipua kuoleman uneen. Mutta oli jotain, mikä olisi ”paljon parempaa” kuin kumpikaan näistä, ja se oli olla Kristuksen kanssa; mutta hän tiesi, että se oli mahdotonta tuolloin. Hän tiesi, että Kristuksen ”paluu” oli vielä kaukana tulevaisuudessa; ja hän tiesi myös, että hänen palkkansa kristittynä ei annettaisi hänelle ennen kuin hän saisi sen ylösnousemuksessa viimeisenä päivänä. 2. Timoteukselle 4:7,8

”Maallinen asuntomme”

Apostoli Paavalin sanat 2. Korinttolaiskirjeen 5:1–9 tulkitaan joskus väärin tarkoittamaan, että kristityt menevät taivaaseen heti kuollessaan; mutta kun kohta ymmärretään oikein, se ei opeta tätä. Paavali sanoo: ”Me tiedämme, että jos meidän maallinen majamme, tämä telttamaja, hajoaa, meillä on Jumalan rakentama, käsin tekemätön, iankaikkinen talo taivaissa.” Paavali tiesi, että Jeesus oli luvannut tämän loistavan taivaallisen elämän, mutta odottiko hän saavansa sen kuoleman hetkellä?

Ilmeisesti ei, sillä neljännessä jakeessa hän jatkaa: ”Ei siksi, että me jäisimme vaatteita, vaan että meidät puettaisiin, jotta kuolevaisuus nielaisisi elämän.” 1. Korinttolaiskirjeen 15:51–55:ssä hän osoittaa selvästi, että kirkko ei pukeudu kuolemattomuuteen ennen ylösnousemusta, ”viimeisen pasunan” soudessa. Tämä sijoittaa sen Kristuksen toisen tulemisen jälkeen ja on sopusoinnussa kaikkien

muiden aiheeseen liittyvien pyhien kirjoitusten kanssa.

Kun Paavali 2. Korinttolaiskirjeen 5:8:ssa puhuu ”poissaolosta ruumiista” ja ”läsnäolosta Herran luona”, hän ei ilmeisesti vertaa tätä nykyistä elämää haudan takana olevaan ylösnousemuksen elämään, vaan puhuu pikemminkin kahdesta tilasta, jotka ovat mahdollisia kristitylle juuri tässä elämässä. Toinen on tila, jossa olemme lähellä Herraa, koska olemme uskollisia Hänen tahdonsa toteuttamisessa, ja toinen on tila, jossa olemme suhteellisen vieraantuneita Hänestä, koska emme ole uskollisia Hänen ohjeidensa noudattamisessa. Paavali sanoo: ”Siksi me ponnistelemme, jotta olisimme Hänen hyväksymiään, olimmepa läsnä tai poissa.” Toisin sanoen, riippumatta siitä, pystymmekö aina tuntemaan olevamme lähellä Herraa vai tuntuuko meistä toisinaan, että olemme kaukana Hänestä epätäydellisyytemme vuoksi, meidän kristittyjen tulisi ponnistella vilpittömästi, jotta Hän lopulta hyväksyisi meidät ja jotta kuulisimme Mestarin sanovan: ”Hyvin tehty.”

”Heidän tekonsa seuraavat heitä”

Ilmestyskirjan 14:13 on kallisarvoinen lupaus, joka koskee hyvin rajallista ajanjaksoa aikakauden lopussa, eikä sitä voida asianmukaisesti käyttää yleisenä lausuntona, joka kuvaa Jumalan tapaa kohdella kansaansa koko evankeliumin aikakauden ajan. Siinä lukee: ”Kirjoita: Siunattuja ovat ne kuolleet, jotka tästä lähtien kuolevat Herran omissa. Niin,

sanoo Henki, he saavat levätä vaivoistaan, ja heidän tekonsa seuraavat heitä.”

Ilmaisu ”tästä lähtien” on avain tämän kohdan oikeaan ymmärtämiseen, sillä se osoittaa, että lupaus koskee vain tiettyä ajankohtaa eteenpäin. Konteksti viittaa siihen, että kyseessä on aikakauden loppu, Kristuksen toisen tulemisen jälkeen; että tulisi olemaan ”sadonkorjuuksi” kutsuttu ajanjakso, jonka aikana uskolliset pyhät, kun he päättävät maallisen vaelluksensa kuolemalla, eivät tarvitse jäädä kuoleman uneen, vaan herätetään välittömästi kuolleista osallistuakseen uuden valtakunnan perustamiseen liittyvään toimintaan.

Paavali viittaa tähän 1. Korinttolaiskirjeen 15:51,52: ”Katso, minä paljastan teille salaisuuden”, sanoo apostoli viitaten siihen, että se, mitä hän on aikeissa mainita, on poikkeus yleissäännöstä: ”Emme kaikki nuku, mutta me kaikki muutamme, hetkessä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet herätetään katoamattomina, ja me muutamme.”

Kyllä, kaikkien pyhien on kuoltava – oltava ”uskollisia kuolemaan asti” – ja ”kaikkien” on muututtava pukeutuakseen kuolemattomuuteen; mutta viimeisen pasunan soidessa on joitakin, joiden ei tarvitse jäädä ”nukkumaan” kuolemaan. Nämä ovat niitä, jotka, vaikka he kuolemassa lakkaavatkin raskaasta työstään Mestarin palveluksessa, herätetään välittömästi ja jatkavat työtään hänen puolestaan. Mutta edes tämä välitön muutos kuolevaisuudesta kuolemattomuuteen ei johdu siitä, että he olisivat

kuolemattomia, vaan siitä, että heidän ylösnousemuksensa tapahtuu kuoleman hetkellä – heidän ei tarvitse odottaa unessa Herran toista tulemista, kuten muiden kirkon jäsenten oli tehtävä.

”Kukaan ei ole noussut taivaaseen”

Jumalan uskollisille palvelijoille ei annettu taivaallisia lupauksia ennen Jeesuksen ensimmäistä tulemista; ja Mestari itse tekee selväksi, että siihen asti kukaan ei ollut mennyt taivaaseen. Lainataan Jeesuksen sanoja: ”Kukaan ei ole noussut taivaaseen, paitsi se, joka on tullut taivaasta, nimittäin Ihmisen Poika.” (Joh. 3:13). Jeesuksen apostolit ymmärsivät tämän asian selvästi, sillä Pietari puhui helluntaina uskollisesta patriarkasta Daavidista sanoen: ”Sillä Daavid ei ole noussut taivaaseen.” Ap. t. 2:34

Monet olettavat, että Enoch, jonka Jumala siirsi, vietiin taivaaseen, mutta näin ei ole. Ilmeisesti Enochin ”siirtäminen” tarkoitti vain sitä, että hänet vietiin pois kuoleman kautta ilman, että hänen tarvitsi itse kokea kuolemaan liittyviä prosesseja; ja mahdollisesti ennen kuin hän ehti kokea sitä tuskallista kokemusta, että näkee muiden kuolevan. Kirjoituksissa kerrotaan, että hänet siirrettiin, jotta ”hän ei näkisi kuolemaa”.

Paavali mainitsee Heparalaiskirjeen 11. luvussa Enochin menneiden aikojen uskollisten joukossa, joista hän sanoi: ”Nämä kaikki kuolivat.” (Heparalaiskirje 11:5, 13). 1. Mooseksen kirjan 5:24:ssä kerrotaan, että Enochia ”ei ollut, sillä Jumala otti hänet”. Samanlainen ilmaisu löytyy Jeremian kirjasta 31:15, jossa kuvattaessa Raakelin kuolleiden

lasten tilaa sanotaan, että he ”eivät olleet”. Todisteet ovat siis vakuuttavia siitä, että mitä tahansa muuta Enochin siirtämisen ajatus saattaakin tarkoittaa, hän ei mennyt taivaaseen.

Elia ja vaunut

Jotkut väittävät, että Elian on oltava taivaassa, koska he olettavat, että hänet vietiin taivaaseen vaunulla. Mutta kertomus osoittaa, että tulinen vaunu vain erotti Elian Elisan luota. Se oli pyörremyrsky, joka sai Elian nousemaan taivaaseen. (2. Kuninkaiden kirja 2:11). Tässä yhteydessä on syytä muistaa, että sanoja ”taivas” ja ”taivaat” käytetään Raamatussa usein kuvaamaan maata ympäröivää ilmakehää ( ); ja ilmeisesti juuri tähän ”taivaaseen” Elia vietiin pyörremyrskyn voimalla, joka päätti hänen tapahtumarikkaan elämänsä. 1. Mooseksen kirja 1:8,9,14,15,17,20; 7:11,23; Sakarja 2:6

Se, että kirkastumisen näyssä opetuslapset näkivät Elian ja Mooseksen, ei tarkoita, että nämä kaksi profeettaa olisivat silloin todella eläneet jossain taivaassa. Laskeutuessaan kirkastumisen vuorelta Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Älkää kertoko näystä kenellekään, ennen kuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista.” (Matteus 17:9). Näky ei ole todellisuutta. Pietari näki näyn, jossa taivaasta laskettiin alas liinalla epäpuhtaita eläimiä, mutta ne eivät olleet todellisia eläimiä. Johannes sai Patmoksen saarella sarjan näkyjä, joissa kaikenlaisia esineitä, eläviä ja elottomia, ilmestyi hänen eteensä suurena historiallisena panoraamana kahdesta aikakaudesta, mutta mikään näkemistään asioista ei ollut

todellisuutta. Joten opetuslapset näkivät näyn, jossa Mooses ja Elia ilmestyivät, mutta molemmat profeetat olivat kuolleet ja ovat sitä edelleen tähän päivään asti ja tulevat olemaan siihen asti, kunnes ylösnousemus tapahtuu. Heprealaiskirje 11:35,39,40

Tämä kirkastumisen näky koski Kristuksen valtakuntaa, kun se perustetaan hallitsemaan maata. Kaikki todelliset kristityt, jotka silloin korotetaan taivaalliseen kirkkauteen, hallitsevat Kristuksen kanssa, ja tämän hallituskauden tarkoituksena on siunata ihmiskuntaa yleisesti terveydellä ja elämällä maan päällä. Juuri tänä aikana paratiisi palautetaan.

LUKU 6

Missä paratiisi on?

Monet ihmiset käyttävät sanoja "paratiisi" ja "taivas" ikään kuin ne olisivat synonyymejä, ja yleensä molempien termien katsotaan viittaavan hengellisen autuuden tilaan tai paikkaan, joka on kaukana tästä synnin ja kuoleman aineellisesta maailmasta. Ja uskotaan, että kaikki hyvät kristityt menevät tähän paikkaan heti kuoleman jälkeen. On kuitenkin joitakin, jotka tekevät eron paratiisin ja taivaan välillä väittäen, että edellinen on eräänlainen välitila, johon lähes kaikki pääsevät kuollessaan ja jossa he pysyvät tulevan tuomionpäivään asti, jolloin heidät siirretään joko ikuiseen autuuden taivaaseen tai yhtä lailla loputtomaan kidutuksen helvettiin.

Raamatun huolellinen tutkiminen osoittaa, että edellä mainitut näkemykset ovat virheellisiä ja että tämä väärinkäsitys on vain yksi osoitus suuren pettäjäpyrkimyksestä vahvistaa alkuperäistä valhettaan: "Ette te varmasti kuole." Jos kuolleet ovat kuolleita, kuten olemme havainneet Raamatun niin selvästi opettavan, niin kuolleet eivät mitenkään voi nauttia olostaan, olipa se sitten paratiisissa tai taivaassa.

Sana "paratiisi" tarkoittaa kirjaimellisesti puutarhaa tai puistoa. Sitä käytetään oikein ja raamatullisesti Eedenin puutarhasta, josta ihminen karkotettiin synnin vuoksi. Ezekielin kirjassa 36:34,35 profeetta osoittaa, että Eedenin puutarhan tila on määrä palauttaa maan päälle, mikä on myös kaikkien Jumalan pyhien profeettojen yhteinen julistus, kuten

apostoli Pietarin todistus Apostolien teoissa 3:20,21 osoittaa. Pietari viittaa täällä ajanjaksoon, jolloin maallisen paratiisin palauttaminen on määrä toteutua, ”kaiken palauttamisen aikoina”.

Tarkastelemalla huolellisesti apostolin sanoja huomaa, että ”palauttamisen” aika seuraa Kristuksen toista tulemistä – ”jonka taivas on ottava vastaan, kunnes kaiken palauttamisen ajat ovat tulleet”. Jos siis paratiisi on tarkoitus olla maailmanlaajuinen onnellisuuden ja täydellisyyden tila täällä maan päällä, sitä ei ollut olemassa Jeesuksen ensimmäisen tulemisen aikaan, eikä se Pietarin sanojen mukaan tule toteutumaan ennen kuin Kristus palaa ja perustaa valtakuntansa.

Paratiisin varas

Mitä Jeesus tarkoitti lupauksellaan ristillä riippuvalle varkaalle? Jeesuksen lausunto ”Sinä olet minun kanssani paratiisissa” on vastaus varkaan pyyntöön: ”Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” (Luukas 23:42). Emme saa olettaa, että varas olisi tiennyt kovin paljon Messiaan tulevasta valtakunnasta. Hänen ei tarvinnut tietää siitä paljoakaan esittääkseen tällaisen pyynnön. Mestarin pään yläpuolella oleva kirjoitus osoitti selvästi, että hän väitti olevansa kuningas; ja vaikka tuolloin ei näyttänyt siltä, että Jeesus voisi koskaan käyttää kuninkaallista valtaa tai olla asemassa, jossa hän voisi auttaa ketään, varas epäilemättä päätteli, ettei voisi olla haittaa osoittaa jonkin verran kunnioitusta ja tunnustusta tätä väitettyä

rikolliskuningasta kohtaan pyytämällä pääsyä hänen valtakuntaansa.

Tämä varkaan ystävällinen ele, joka johtui pelkästä toiveesta, joka sai hänet esittämään pyyntönsä, otettiin vastaan Jeesuksen toimesta, ja hän muokkasi sen eläväksi, säteileväksi lupaukseksi: ”Sinä olet minun kanssani paratiisissa.” Se, että Jeesuksen vastaus oli tarkoitettu tunnustukseksi varkaan pyynnön asianmukaisuudesta, käy ilmi siitä, että hän käytti sanaa ”totisesti” – toisin sanoen, pyyntösi on sopusoinnussa jumalallisen suunnitelman kanssa. ”Minä olen kuningas, minulla on valtakunta, ja sinua muistetaan siinä valtakunnassa – ’Sinä olet minun kanssani paratiisissa’.”

Se, että Jeesuksen valtakunta ei ollut vielä perustettu silloin, kun hän antoi tämän lupauksen varkaalle, käy ilmi siitä, että hän opetti opetuslapsiaan rukoilemaan: ”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin taivaassa.” (Matteus 6:10). Tämä innoitettu rukous ei ainoastaan korosta sitä tosiasiaa, että messiaaninen valtakunta ei ollut tuolloin todellisuutta, vaan se myös vahvistaa ajatuksen, jonka olemme jo havainneet, nimittäin sen, että kun se tulee, sen on tarkoitus olla juuri täällä maan päällä.

Varas pyysi siis maallista siunausta, ja Jeesuksen vastaus lupasi maallisen siunauksen. Nämä maalliset siunaukset, jotka kuuluvat messiaanisen valtakunnan hallinnassa olevaan palautettuun paratiisiin, ovat koko ihmiskunnan saatavilla, kun ”korvauksen” ajat alkavat. Siihen asti ystävällisen varkaan, samoin kuin

kaikkien haudoissa olevien, on kuitenkin odotettava luvattuja siunauksia – odotettava kuoleman unessa, kunnes maan uuden päivän aamu koittaa, jolloin heidät herättää Ihmisen Pojan ääni. Joh. 5:28

Mitä Jeesus sitten tarkoitti ilmaisulla ”tänä päivänä” lupauksessaan ristillä olleelle varkaalle? Ilmeinen vaikeus sovittaa tämä kohta yhteen Raamatun yleisen todistuksen kanssa kuolleiden tilasta johtuu välimerkin väärästä sijoittelusta joissakin Raamatun käännöksissä. Alkuperäisissä, innoitetuissa Raamatun kirjoituksissa ei ollut lainkaan välimerkkejä, koska välimerkkejä ei ollut tuolloin vielä keksitty. Välimerkit ovat itse asiassa suhteellisen modernia alkuperää, sillä ne otettiin käyttöön kirjallisuudessa vasta muutama sata vuotta sitten.

Raamatun kääntäjät, jotka uskoivat, kuten lähes koko uskonnollinen maailma, että kuoleman hetki on siirtymisen hetki taivaalliseen autuuteen, lisäsivät tämän kohdan välimerkin, jotta se sopisi yhteen heidän teologisten dogmiensa kanssa. Pelkästään muuttamalla tämän välimerkin sijaintia saamme tekstistä oikean ajatuksen: ”Totisesti sanon sinulle tänään, sinä olet minun kanssani paratiisissa.” Näin Mestari paljastaa sen implisiittisen luottamuksen, joka hänellä oli taivaallisen Isän hänelle suunnittelemaan ohjelmaan.

Jeesuksen lausunnon ”tänään” oli päivä, jolloin ihmisen näkökulmasta näytti mahdottomalta, että hänellä olisi koskaan valtakunta. Mutta Mestarin usko oli niin suuri, että hän pystyi täysin luottavaisesti, jopa silloin kun kaikki luonnolliset olosuhteet haastoivat

hänen toivonsa, vakuuttamaan varkaalle ehdottomasti ja varmasti, että messiaaninen valtakunta todellakin tulisi olemaan – paratiisi tulisi palautumaan, ja hän olisi siellä ja saisi tilaisuuden nauttia sen siunauksista.

Paavali vietiin paratiisiin

2. Korinttolaiskirjeen 12:1–4:ssä Paavali kertoo näystä, jossa hänet ”vietiin paratiisiin”. Kuten apostoli selittää, tämä oli ”näky”, eikä se suinkaan tarkoita, että paratiisi olisi tuolloin todella ollut olemassa. Apostoli selittää, että samassa näyssä hänet vietiin myös ”kolmanteen taivaaseen”. Tämä tieto antaa meille avaimen koko näyn merkitykseen.

Apostoli Pietari kertoo toisessa kirjeessään, luvussa 3, tästä ”kolmannesta taivaasta”, jonka Paavali näki näyssä. Pietari mainitsee itse asiassa kaikki kolme ”taivasta”, ei pelkästään ”kolmatta”. Hän selittää, että ensimmäinen näistä taivaista oli olemassa ennen Nooan aikojen vedenpaisumusta ja että se tuhoutui vedenpaisumuksen aikana. Hän kertoo myös, että toinen taivas syntyi vedenpaisumuksen aikana ja että se tuhoutuu Kristuksen toisen tulemisen jälkeen. ”Siitä huolimatta”, jatkaa apostoli, ”me odotamme hänen lupauksensa mukaisesti uusia taivaita ja uutta maata, joissa asuu vanhurskaus.”

Nämä ”uudet taivaat”, joita odotamme, olisivat siis ”kolmannet”. Pietari puhuu myös ”uudesta maasta”. Juuri tätä ”uutta maata” Paavali kuvaa näyssä näkemänsä ”paratiisina”. Pietari tekee nyt selväksi, että sekä uudet eli ”kolmannet” taivaat että uusi eli ”paratiisimaa” luodaan tai saatetaan olemassaoloon Kristuksen toisen tulemisen jälkeen. Tämä vahvistaa aiemmat havaintoni, nimittäin sen, että paratiisia ei ole vielä olemassa, joten kukaan ei voi mennä paratiisiin kuoleman hetkellä.

Siunaukset ”paratiisi”-maassa

Pietari sanoo, että me ”hänen lupauksensa mukaan” odotamme ”uusia taivaita ja uutta maata”. ”Lupaus”, johon apostoli ilmeisesti viittaa, on Jesajan kirjan 65:17–25. Yksi tämän lupauksen merkittävimmistä seikoista, kuten sen lukemisen yhteydessä huomataan, on se, että ”uuden maan” luomisen myötä tulee ”ilo”; ”itkun” loppu; ei enää ”vauvoja, jotka kuolevat varhain”; taloudellinen turva, sillä ne, jotka rakentavat taloja, ”asuvat niissä”; ”he eivät tee työtä turhaan eivätkä synnytä vaivaa”; ennen kuin he kutsuvat, Herra ”vastaa”; ”susi ja karitsa ruokailevat yhdessä”; ja lopuksi kaiken kattava lupaus: ”He eivät tee pahaa eivätkä tuhoa koko minun pyhällä vuorellani [valtakunnassani], sanoo Herra.”

Tämä on yksi Raamatun loistavista valtakunnan lupauksista, sillä termiä ”vuori” käytetään tässä symboloimaan Jumalan valtakuntaa. Se on se vuori, joka kuvataan Danielin kirjassa 2:35, 44, 45 ja joka kasvaa ja täyttää koko maan. Se on valtakunta, jossa ristiinnaulitun varas muistetaan: valtakunta, joka palauttaa paratiisin olosuhteet maailmanlaajuisesti. Mikään tässä profetiassa ei viittaa siihen, että kyseessä olisi lupaus taivaallisista siunauksista – se on kokonaan maallinen.

Samat uudet taivaat ja uusi maa mainitaan Ilmestyskirjan 21:1–4:ssä, ja niiden syntymisen jälkeen luvataan samat siunaukset. Kuinka ihania ja kauaskantoisia siunauksia ne ovatkaan! Lainataan: ”Jumala pyyhkii pois kaikki kyöneleet heidän

silmistään; eikä kuolemaa enää ole, eikä surua, eikä itkuja, eikä huuto, eikä kipua enää ole; sillä entiset asiat ovat kadonneet.”

Sekä Jesaja että Ilmestyskirjan kirjoittaja yhdistävät ”uudet taivaat” ja ”uuden maan” ”uuteen Jerusalemiin”. Paavali tunnistaa Galatalaiskirjeen 4:26:ssa kirkon tämän taivaallisen Jerusalemin luokaksi. Kirkkoa kutsutaan myös Kristuksen ”morsiameksi”, ja Ilmestyskirjan 21:9,10:ssä saamme tietää, että tämä ”morsian” on todellakin ”uusi Jerusalem”. Näin ollen, kun uudet taivaat ja uusi maa lopulta vakiintuvat, seurakunnan luokka on jo täydentynyt ja se on Herran Jeesuksen kanssa yhteisperillisinä tässä uudessa valtakunnan järjestyksessä.

Sitten, hänen morsiamenaan, he liittyvät siunattuun työhön palauttaa elämä kaikille, jotka kuulevat ja tulevat silloin tarjottavaan elämän lähteeseen – ”Ja Henki [meidän Herramme Jeesus] ja morsian sanovat: Tule. ... Ja kuka tahansa haluaa, ottakoon elämän vettä ilmaiseksi.” (Ilm. 22:17). Tämän elämän veden näytetään virtaavan Jumalan ja Karitsan valtaistuimen alta – kaunis, yhdistetty symboliikka, joka kertoo meille, että silloin saatavilla olevat elämän siunaukset ovat uuden valtakunnan hallinnollisten määräysten alaisia – ”valtaistuimen” – ja ovat vapaasti saatavilla kaikille, jotka niitä haluavat, surmatun Karitsan lunastustyön ansiosta. Ilm. 22:1

”Taivaat” ja ”maa” ovat tietysti myös symbolisia; ja Raamattu osoittaa, että ne edustavat uuden valtakunnan kahta vaihetta: taivaallista vaihetta, joka

koostuu pääasiassa Jeesuksesta ja hänen kirkastetusta seurakunnastaan, jotka tulevat olemaan valtakunnan hengellisiä, näkymättömiä hallitsijoita; ja maallista vaihetta, joka koostuu pääasiassa ylösnousseista muinaisista profeetoista ja muista menneisyyden kelvollisista, joista tulee ”ruhtinaita koko maassa”. Psalmi 45:16

Jeesus sanoi: ”Te tulette näkemään Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin sekä kaikki profeetat Jumalan valtakunnassa”, ja totta tosiaan, heidät herätetään kuolleista ja palautetaan täydelliseen ihmiselämään; ja juuri nämä täydelliset ”valtiomiehet”, jumalallisen Kristuksen edustajat, tulevat toimimaan suoraan ihmiskunnan kanssa. Kyllä, se tulee olemaan todellinen valtakunta, ja kun se perustetaan, sen seurauksena koko huokaileva luomakunta tulee saamaan todellisia elämän siunauksia.

Tämä on siis se toivo, jonka Raamattu tarjoaa meille lohdutukseksi ja tukena hädän hetkellä. Kunniä, kunniä ja kuolemattomuus, Jeesuksen kanssaperillisinä hänen valtakunnassaan kaikille uskollisille kristityille; ja palautettu ihmiselämä maallisessa paratiisissa kaikille muille ihmisille, jotka, kun Messiaan valtakunta on perustettu, noudattavat sen lakeja ja ottavat vastaan ”elämän vettä ilmaiseksi”.

Valtakunnan siunaukset

Miten loistava siunauksen aika tämä jumalallinen valtakunta tarjoaa synnistä kärsivälle maailmalle vastauksena rukoukseen: ”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä

niin kuin taivaassa"! Se on todellakin uusi aikakausi. Muutokset yhdestä aikakaudesta toiseen ovat aiemmin olleet merkittäviä ja näkyviä, mutta tämä muutos on kaikista merkittävämpi ja tapahtumarikkaisin, koska se tarkoittaa maailman hallitsijan siirtymistä Saatanan kuoleman valtakunnasta ista Messiaan elämän valtakuntaan; väärin jumalien taikauskaisesta palvonnasta älykkääseen palvontaan Jehovaa, todellista Jumalaa, ja Kristusta, hänen Poikaansa, maailman Lunastajaa ja Elämänantajaa, kohtaan.

Pelkkä ajatus tällaisista kauaskantoisista muutoksista olisi uskolle järisyttävä, ellei olisi tietoisuutta siitä, että ne on luvannut ja suunnitellut Kaikkivaltias Jumala ja maailmankaikkeuden Luoja, joka on yhtä kykenevä herättämään kuolleet eloon Poikansa kautta kuin hän oli luomassa elämää alun perin. Ja mikä näky se onkaan – koko ihmiskunta palaamassa Jumalan luo ja elämään ikuisen ilon lauluilla huulillaan ja sydämissään! Kyllä, "he saavat ilon ja riemun, ja suru ja huokaus pakenevat". Jesaja 35:10

Surun ja huokailun tuntuu nyt olevan erottamaton osa olemustamme, mutta jumalallinen lupaus on, että ne "katoavat". Synti, sairaus ja kuolema ovat olleet kaiken surun syitä maailmassa, ja nämä ihmiskunnan "viholliset" tuhoetaan Messiaan valtakunnan voimalla. Niinpä, vaikka säkkiin pukeutuneena ja tuhkaa päähänsä sirottelemalla itkeminen on kestänyt koko synnin ja kuoleman vallan pitkän yön, ilo odottaa huokailevaa luomakuntaa tuhatvuotisen valtakunnan aamunkoitossa, joka on nyt niin pian koittamassa.

Silloin kyyneleet pyyhitään pois kaikilta kasvoilta, ja tuhkan sijasta annetaan kauneutta, ja ilon öljyä surun hengen sijasta.

Jesaja 25:6-9:ssä profeetta antaa meille profeetallisen kuvauksen uudesta valtakunnasta, jolloin paratiisin olosuhteet palautuvat maailmanlaajuisesti, ja osana tätä profetiaa julistetaan, että Jumala ”nielaisee kuoleman voitokkaasti”. 1. Korinttolaiskirjeen 15:54:ssä apostoli Paavali lainaa tätä lupaus ja selittää, että se täyttyy sen jälkeen, kun kirkko on korotettu kuolemattomuuteen Herran kanssa. Yksi valtakunnan siunauksia koskevista alkuperäisistä lupauksista annettiin Aabrahamille, jossa Jumala kertoi hänelle, että hänen jälkeläistensä kautta kaikki maan sukukunnat tulisivat siunatuiksi.

Galatalaiskirjeen 3:8, 16 ja 27–29:ssä Paavali selittää, että Aabrahamille annettu lupaus täyttyy Kristuksen ja hänen kirkastetun seurakuntansa, tämän aikakauden uskollisten seuraajien, kautta. Tämä on siis syy siihen, miksi paratiisin elinolot ja onnellisuus eivät ole vielä palautuneet maan päälle; toisin sanoen tämän aikakauden Kristuksen seuraajat, joiden on määrä jakaa hänen taivaallinen kotinsa ja olla hänen kanssaan yhteisperillisiä jakamassa elämän siunauksia maailmalle, on ensin valittava ja valmistettava korkeaan asemaansa valtakunnassa.

Ajan merkit osoittavat kiistattomasti, että elämme tämän aikakauden lopussa, jolloin Kristuksen seurakunnan valinta on lähes valmis. Tämä

tarkoittaa, että maailman kultaisen siunauksen aikakauden ”ihana tulevaisuus” lähestyy nyt, ja että pian itkun pimeä yö väistyy laulun aamun tieltä. Miten iloinen aika se onkaan, kun hautajaiset eivät enää ole päivän järjestys, vaan niiden tilalle tulee onnellinen jälleennäkeminen ystävien ja sukulaisten kanssa, joita kerran rakastettiin, mutta jotka olivat hetkeksi kadonneet kuolemassa – jälleennäkeminen, joka on pysyvä kaikille niille, jotka silloin noudattavat tuon jumalallisen valtakunnan lakeja ja kuuluvat kuuliaisuuden kautta osallisiksi jumalallisen Kristuksen ja hänen kirkastetun morsiamensa ” ” palauttavista voimista. Ilmestyskirja 22:17

Yksikään lunastetun rodun olento ei ole liian alhainen, jotta jumalallinen armo ei ulottuisi häneen valtakunnan kaikkivaltiaan ja siunatun välittäjän kautta. Mikään synnin aiheuttama rappio ei ole liian syvä, jotta armon käsi ei voisi sitä ymmärtää ja pelastaa verellä ostettua sielua; mikään tietämättömyyden ja taikauskon pimeys ei ole liian tiheää missään sydämessä, jotta jumalallisen totuuden ja rakkauden valo ei voisi tunkeutua sen pimeyteen ja tuoda sille tietoa uuden päivän ilosta ja riemusta sekä mahdollisuuden osallistua sen siunauksiin kuuliaisuuden kautta. Mikään sairaus, joka voi hyökätä ja saastuttaa fyysisen järjestelmän, ei ole Suuren Lääkärin välittömän hallinnan ulottumattomissa. Eikä mikään epämuodostuma tai mielisairaus kykene vastustamaan hänen parantavaa kosketustaan.

Mutta kukaan ei saa hetkeksikään olettaa, että tämä tarkoittaisi yleistä sovitusta ja jokaisen yksilön

pelastusta riippumatta siitä, noudattavatko he uuden valtakunnan lakeja; sillä Raamattu ei opeta minkäänlaista tällaista ehdottomasta pelastusta. Apostolien teoissa 3:20–23 apostoli kertoo meille tulevasta palautuksen ajasta, jonka Jumala on luvannut kaikkien pyhien profeettojensa suulla, mutta tekee selväksi, että näiden siunausten saaminen riippuu yksilön kuuliaisuudesta ”sille profeetalle”, jumalalliselle Kristukselle. Hän sanoo: ”Ja niin tapahtuu, että jokainen sielu, joka ei kuuntele sitä profeettaa, hävitetään kansan keskuudesta.”

Paavali esitti kysymyksen, kuinka ihminen voi uskoa Kristukseen, jos hän ei ole kuullut hänestä. Todellakin, kukaan ei tule pelastumaan tai kadotukseen tietämättömydessään. Raamattu opettaa, ettei kukaan tule hävitetuksi siinä, mitä Ilmestyskirjan kirjoittaja kuvaa ”toisena kuolemana”, ennen kuin hänellä on ollut täysi mahdollisuus uskoa ja totella selkeän totuuden tuntemuksen kautta. Tämän päämäärän saavuttamiseksi Jumalan suunnitelma sisältää kaikkien niiden heräämisen, jotka nukkuvat kuolemassa. Paavali viittaa tähän heräämiseen 1. Timoteuksen kirjeen 2:3,4 kohdassa, jossa hän sanoo, että on Jumalan tahto, että kaikki ”pelastuvat” – ei pelastuvat ikuisesti, vaan pelastuvat kuoleman unesta, jotta he pääsisivät tuntemaan totuuden, erityisesti totuuden, joka koskee Jumalan lahjaa, hänen Poikaansa, heidän Vapahtajanaan. Mutta iankaikkinen elämä on onnellinen osa vain niille, jotka valaistuttuaan ”uskovat” häneen. Tämä Jumalan armon raja on selvästi ilmaistu Johanneksen evankeliumissa 3:16: ”Sillä Jumala rakasti maailmaa

niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jotta jokainen, joka uskoo häneen, ei mene hukkaan, vaan saisi iankaikkisen elämän.”

Meidän ei kuulu arvella, kuinka moni tai kuinka harvat hylkäävät Jumalan armon tuhatvuotisen valtakunnan aikana, kun puhdas totuuden sanoma peittää maan. Nykyiset olosuhteet eivät tarjoa meille mitään kriteeriä, jonka perusteella voimme arvioida, koska maailma on tällä hetkellä sokaistunut suuren pettäjän, Saatanan, harhaanjohtavien vaikutusten vuoksi. On virhe olettaa, että kaikilla, jotka elävät kirkonkellojen kuuluvilla alueilla, olisi tasapuolinen mahdollisuus tuntea Kristus ja uskoa häneen, koska kirkonkelloja on niin monia ja ne ovat keskenään ristiriidassa. Ne ovat itse toivottomasti jakautuneet siitä, mikä on totuus; ja jos sokeat johtavat sokeita, mitä muuta voimme odottaa kuin että molemmat putoavat sekasorron ja epäilyksen kuiluun. Niin se onkin.

Mutta juuri valtakunnan kauden alussa, jolloin ristillä riippuva varas pyysi, että häntä muistettaisiin, Saatanana, ihmiskunnan suurin pettjä, sidotaan. (Ilm. 20:1,2). Profeetta vertaa Messiaan valtaan astumista auringon nousuun, ja maan uutta Kuningasta kutsutaan ”Oikeuden Auringoksi”, jonka on määrä nousta terveyttä ja elämää antavilla voimilla, hajottaen pimeyden ja taikauskon sumut ja valaisten maailmaa Jumalan rakkauden todellisella evankeliumilla. Mal. 4:2

Silloin kaikilla on aito tilaisuus osoittaa uskollisuutensa jumalallisille vanhurskauden

periaatteille, joita tuolloin ilmentävät messiaanisen valtakunnan järjestelyt, ja he saavat etuoikeuden asua ikuisesti siinä palautetussa maallisessa paratiisissa. Ne, jotka eivät usko ja tottele, tullaan Raamatun mukaan ”tuhoamaan kansan keskuudesta”. Apostolien teot 3:23

Näin tulee Jumalan valtakunta, ja hänen tahtonsa tapahtuu maan päällä, niin kuin taivaassa. Näin Kristus hallitsee Isän sijaisena, kunnes hän on kukistanut kaiken vihamielisen vallan ja voiman ja saanut jokaisen polven taipumaan ja jokaisen kielen tunnustamaan Isä Jumalan viisauden, oikeuden, rakkauden ja voiman.